

Barış için 'gömlek' ve 'kimlik'

Talât Ulusoy 24.06.2013

Eğitimle giydirilen İttihatçı-Kemalist "**gömlek**"ten kurtulup "**barışçı, demokratik, özgür**" bir toplumsal "**kimlik**" oluşturma'nın önündeki en önemli engel Türkiye toplumunun silinmiş hafızasıdır. **Gezi**, geçmişin olumsuzluklarını hatırlama ve yüz yıllık İttihatçı-Kemalist egemenliği tarihindeki "**mülkiyet oyunları**" ile yüzleşmenin "**acil**" olduğunu bir kez daha hatırlattı.

Bilmem dikkatinizi çekti mi, Gezi süreci tartışmalarında "**büyük**"ler (Y)eni kuşak üstüne çok olumlu şeyler söyledi de, silinmiş hafızalarının yarattığı ve yaratacağı sorunlar üstünde pek durmadı. Geçmişle yüzleşmenin yaşamsal önemine gereken vurgu yapılmadı da, "**gençler geleceği düşünür**" gibisinden çok "**hikmetli**" sözler bolca söylendi.

Eğer bir toplumda "**mülkiyet gaspı, toplu kırım ve cinayetler**" cezasız kalıyor ve hatta yıllar geçtikçe tartışılmaz "**kahramanlık**"lar olarak kitaplara geçiyorsa orada barış zordur. Böyle toplumlar "**ayıbı gizlemek**" için dikta yönetimlerine ve otoriter yöneticilere mahkûmdur. Barış ve demokrasi diye yola çıkılsa bile, geçmişle yüzleşilmedikçe, baskı ve şiddete "**mecbur ve mahkûm**" olunur.

Dikkat ettiniz mi, "**barışı konuşmaya**" başladığımızdan beri eski bir görüş ısıtılıp yeniden ortaya sürülüyor: "**Teröristler**" ile bile barışılıyor, o zaman gelin geçmişin bütün hesaplarını silelim, **helalleşelim**, yepyeni, **tertemiz bir** sayfa açalım!..

Böyle "**barış**" davetine itirazım var! Cumhuriyet yıllarında çekmedikleri kalmayan mazlum Kürt milleti üzerinden "**zalim**"i aklama çabasıdır bu ve zalimin aklandığı yerde adalet ve dolayısıyla barış olmaz.

"**Temiz sayfa**" içinde "**Silivri esirleri**"ni kurtarmak için bir genel af talebi de var. Olur, olmaz, yasalar uygundur, değildir bilmem. Benim için önemli olan "**vesayet**" zihniyeti ve "**vesayetçi**"lerin vicdanlarda mahkûm edilmiş olmasıdır. Bunun affı olmaz ve kanımca en önemlisi de budur! Ama hayır, "**temiz sayfa**" talep edenlerin esas derdi, "**yüz yıllık hırsızlık**"ların da davadan düşmesi ise, yani geçmişe dair "**hakikat**"ın kurcalanmaması, hafızaların "**hakikat**"e açılmaması yani yüzleşilmemesi ise, işte tam burada durun!

Bu oyun AK Parti'nin de, İttihatçı-Kemalist'lerin de işine gelebilir. Çünkü bu temizlik harekâtı hem altı yüz yıllık Osmanlı tarihini parlatacak, hem de yüz yıllık İttihatçı-Kemalist tarihi "**camiden gelme**" masumların tarihine çevirecek. Tam saha temizliği yani.

Ama bu iş biraz zor! Gezi süreci öyle bir kalkışma ki, kanımca toplumsal yüzleşme gerçekleşmeden durulamaz. Somut örneği "**Yeniköy Parkı Forumu**". Forumculara önerim, "**gericiler parkımızı cami yapacak**" tartışmasına boğulmadan, Yeniköy'ün geçmişini ve parkın mülkiyetini araştırınsınlar. Muhtarın "**buraya Rumları getirecekler**" sözünün altını deşsinler. Buna giriştiklerinde hayırlı bir iş daha yapmış olurlar; şu sıralar "**tapu bilgilerine ulaşım**" konusunda Genelkurmay "**tapuların gizliliği**"ni bir "**milli dava**" olarak görüyor mu, görmüyor mu, bunu da ortaya çıkarırlar.

Şimdiden herkes "**vicdanına huzur verecek**" yanıtı aşağıdaki örneklerle benzer soruların peşine düşüp arasın lütfen:

Altı yüz yıllık Osmanlı devlet düzeni bir "**Hazreti Ömer**" adaleti miydi? Yoksa Hristiyan milletin "**kelle**" vergisi zulmü altında haraç ve angaryalara maruz bir **kast** düzeni mi?

İktidardaki İttihat Terakki'nin ülkeyi Alman tarafı olarak savaşa sokmaları, bir milyondan çok vatandaşın ölümüne sebep olmaları neydi? Bu ölümler "**cihat uğrunda takdir-i ilahi**" ya da "**vatan uğruna canını vermek**" olarak ifade edilip geçirilebilir mi? Savaş bahanesiyle bir milyonu aşkın Ermeni vatandaşın yok edilmesi "**milli suç, suç değildir**" yüzüzlüğüyle geçirilebilir mi? Sorumlularının yüz yıl sonra bile olsa yargılanmaları gerekmez mi?

Çanakkale ve Sarıkamış birer "**kahramanlık destanı**" mıdır, yoksa "**Kanuni devri ihtişamı**"nı özleyen dindar veya laik İttihatçıların gençlerimizin topluca ölümüne yol açtıkları bir "**savaş suçu**" mudur? Barış için bu savaş suçları ve suçlularını övmenin suç olması gerekmez mi? Ölen insanlar anılırken neden sadece "**şehadet**" vurgusuyla yetinilir de, Çanakkale'de ölen **Hristiyan** yurttaşlar bir kelime ile bile anılmaz? Hristiyan'dan şehit olmaz, tamam, ama "**başkomutan**" oluyor! Mareşal **Liman von Sanders** kimdi? İslam "**millet**"ten bazıları ile İttihatçı-Kemalist tayfası arasında bu konulardaki görüş ve davranış birliği anlamlı gelmiyor mu?

29 Ekim 1923'te kurulan ve 1950'ye kadar kesintisiz süren siyasal düzen bir "**demokrasi**" mi, yoksa bir "**diktatörlük**" müdür? **Ulu Önder** M. Kemal Paşa ve **Milli Şef** İ. İnönü ne idi? Tek partiden başkasının yaşatılmadığı, adayların tek adam tarafından belirlendiği iki dereceli "**seçim**"li düzene demokrasi mi, diktatörlük mü denir? Diktatörlük ise; bunun bizi ileriye götürecek "**iyi bir diktatörlük**" olarak yorumlanması nasıl bir zihniyet yapısını sergiler?

Özet: Gezi direnişi üstüne "**müşteri profili**" araştırmalarından bile sınırsız "**olumlu**" sonuçlar çıkarılabilir ve bunlar da yaşananları anlamada hepimize yardımcı olabilir. Acaba şu da araştırılabilir mi: Günümüz için bolca "**diktatör- diktatörlük**" sıfatını kullananlar, geçmişimize dair bütün diktatörlere "**diktatör**", bütün diktatörlüklere "**diktatörlük**" diyebiliyor mu?

Oysa geleceğin güvencesi bu son soruya verilecek yanıtta yatıyor!

ulusoytalat@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gizli Alevi Örgütü!

Talât Ulusoy 01.07.2013

Ağır Ceza Mahkemesi'nde yargılanmalarına başlanan **Kapıkaya Köyü**'nden sanıkları Cumhuriyet Savcısı şunlarla suçluyor:

- 1- Şeyhliğin, tarikatların ortadan kaldırılması hakkındaki 677 numaralı devrim yasasına karşı gelmek,
- 2- Halkı askerlikten soğutma yolunda telkinlerde bulunmak,
- 3- Kurallara aykırı vergi toplamak,
- 4- Suç işlemek için örgüt kurmak.

Ardından "Bu suçlardan her biri yalnız başına bile **devletin güvenliği** ve halkın huzuru adına olağanüstü öneme sahip olmakla birlikte özellikle birinci ve ikinci maddelerdeki suçlar doğrudan doğruya **devrime karşı** doğrudan doğruya **gerici bir hareket** oluşturması nedeniyle dikkat ve özen ile izleme ve **hadlerini bildirmeye** değer görülmektedir..." buyuruyor Bay Savcı, ve muhabir:

"Sanık sandalyesinde oturan bu şahısların gelişmiş ulusların en çağdaş yasalarıyla ulusa hayat, bilim ve anlayış sunan **Cumhuriyet** 'in nimetlerinden uzak kalarak gizli bir örgütle cahillik ve **taassup geleneklerinin karanlıkları** içinde yaşamayı seçmeleri ve bugün hiçbir akıl ve mantığın kabul edemeyeceği gizli inançlarla maddi âlemle ilişkilerini kese kese dağlarda sefil bir görünüşte insanlıktan uzaklaşmalarının nedeni, **Cumhuriyet'in kahredici darbelerle** başını ezdiği ve bugün hâlâ gücü tükenmiş, can çekişme çırpınışlarına tanık olduğumuz irtica planının ruhundan ibaret olduğu"nu ve "**Cumhuriyet'in devrim törelerini** kurduğunu ve devrim yasaları karşısında herhangi bir tarikatın, gizli inancın kabulüyle birtakım ayinler yapılmak suretiyle o **kötü geleneklerin** Türkiye Cumhuriyeti sınırları içinde yaşamasına olanak kalmadığı..."nı yazarak yorumlu haberini sürdürüyor.

Yukarıdakiler, bin yıldan beri Anadolu'ya kök salmış bir inanç ve geleneğin "**ölüm fermanı**" gibi. Alevilerin Osmanlı'dan çektiği yetmemiştir, haklarında devlet yine ferman etmiştir, ama devlet saltanat değil, artık Cumhuriyet'tir.

Sene 1933, günlerden nisan 1! Ama yukarıdaki satırlar şaka değil. "**Onuncu Yıl**" marşının doğduğu yıla ait bir **İttihatçı Cumhuriyet Mahkemesi**'nden. Kaynak 3 nisan tarihli **Yeni Asır** gazetesi.

Yargılananlar Ege'nin Alevileri. **Kapıkaya** Bergama'nın bir **Tahtacı** köyü. Gazetede duruşma bütün ayrıntılarıyla anlatılıyor. Ben sadeleştirdim, kısalttım ve koyular da bana ait. Bir de beşinci suçlama var, onu yukarıda yazmadım: **Şapka giyme zorunluluğu** hakkındaki yasaya karşı gelmek! Eğer yazsaydım "**eski zaman**" haberi olduğu hemen anlaşılacaktı. Oysa ilk dört "**ağır cezalı suç**" ve kullanılan **dil** ne kadar da "**taze**"liğini koruyor değil mi? Bugün kimi Alevi dedelerinin o devirde babalarına, dedelerine zorla giydirilen "**şapka**" ile dolaştığını görürseniz şaşırmayın! Cumhuriyet'in başı: Unutma kültürü!

Alevi yurttaşlar arasında bile "**Cumhuriyet Aleviler için kurtuluş olmuştur**" gibisinden yaygın bir kanı var. Burada derin bir unutturma, **hafıza silinmesi** olgusuyla karşı karşıyayız. Sıkıştırın yaşlıları, karıştırın 1926 sonrası gazeteleri, yurt çapında birçok "**Alevi millete zulüm**" örnekleriyle karşılaşacaksınız. "**Tekke ve zaviyelerin kapatılması**"ndan sonra, sadece **Sünni** tarikatlar üzerinde değil, Aleviler üzerinde de yıllarca süren baskılar başlamıştı. İttihatçı Cumhuriyet sadece Kürtler, sadece doğudaki Aleviler, sadece Dersim ile uğraşmadı. Güney Marmara, Ege ve Akdeniz'in Alevilerine, Tahtacı milletine de çok çekti.

Bugünün siyasi rolleriyle yetinmeyen her düşünceden ve inançtan özgürlüğüne düşkün insan, her şeyden önce geçmiş "**belgeler**"i ile hafızaya geri çağırmalıdır. Yoksa "**her çalana oynamak**" zorunda kalır ve ömür boyu özgürlük bekler.

Türk-İslam sentezinin "**Amerikan emperyalizminin Türkiye'ye biçtiği rol**" olduğuna mı inanıyorsunuz? Hayır, **Türkİslam** sentezi **İttihatçı Cumhuriyet**'in ana ayaklarından ve Cumhuriyet tarihi boyunca dönemine göre ayar verilir. Bugün AK Parti'nin Aleviler konu olunca "**ayak sürümesi**" biraz da bu "**hassas ayar**" çabasıdır.

İttihatçı Cumhuriyet eliyle kurulan **Diyanet** bir "**dinler dairesi**" olarak değil, "**Türkİslam dini**"nin, yani "**tek**

din’in **“yorum, kurum ve kadro”** merkezi olarak tasarlandı. Bugün de bu özelliği ısrarla sürdürülmektedir. Bu devlet dairesine İslam’ı **“Kemalizm ile terbiye”** veya **“dinî vesayet”** kurumu demek pek yanlış olmaz.

“Devrim” savcısı **Alevilik**’i ilkelik olduğu için değil, **“tek din”** anlayışına aykırı olduğu için **“sakıncalı”** buluyor. **“Tek din”** dışında kalan her inanç ilkeldir İttihatçı Cumhuriyet zihniyeti için. Bin yıllık **tasavvuf** ve **irfan geleneği** de ilkelikti, değil mi?!

Yıllardır analar, babalar korku içinde çocuk büyüttüler: Dışarıda “sakın **Ermeni**’yim deme”, “Sakın **Alevi**’yim deme”, “sakın **Çerkez**’im deme”, “sakın **‘hu’** çektiler deme” dediler. Sadece örgün eğitim değil, korku temelli korumacılık da sildi süpürdü geçmişimizi.

İttihatçı Cumhuriyet ile **AK Parti**’nin Alevilere bakışındaki yakınlık ilginçtir. İttihatçı Cumhuriyet tamamlanmış, bitmiş bir yapıdır ve hâlâ hepimiz o köhne yapıda oturuyoruz. Orada **“tek din”** vardır ve **“yüzde doksan dokuz Türkîslam”** nüfusu rekoruna erişilmiştir! AK Parti Diyanet üzerinden **“tek din mümini”** yetiştirmek istemekle; hem **“oy”** olarak **dünyalığını**, hem de **“sevap”** olarak **ahretliğini** kazanmak istiyor. Hem benim vergimle, hem de Kemalizm’in **“kara”** yolundan! Bu işte **“haram”** yok mu? Bir de Atatürk gibi protokolde **Diyanet İşleri Başkanı**’nı ön sıraya alabilseler tamam...

İttihatçı Cumhuriyetçi’lerin gönlü ferah olsun, yapı sağlam kurulmuş! Alevilerin **“inanç ve ibadet”** özgürlüğünün tanınmasına AK Parti’nin hâlâ yanaşmaması, İttihatçı Cumhuriyet’in **“dinî vesayeti”**’nin dışına çıkamadığını gösteriyor. Yeni anayasayla bu engel aşılmalı.

İnançlara eşit davranmayan devlette, millet eşit olur mu?

ulusoytalat@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Safları sıklaştıralım! Türkiye ‘yüzleşecek’

Talât Ulusoy 12.07.2013

Hareketli günlerden geçiyoruz. Her gün siyasi saflar bozuluyor, yeni saflar oluşuyor. Mesela Mısır’daki darbe, Taksim’de **“özgürlük”** talebinde birleşen safları dağıttı. Sadece **“Silivri için özgürlük”** isteyenlerin mumu yatsıya varmadan söndü.

Önce şunda netleşelim: Mısır’daki darbeye **“darbe”** diyemeyenler, darbe dese de **“ama Mursi de çok hata yaptı”** diyenler olduğu sürece askerin sivil yönetimi **“devirme haydutluğu”** sürer gider. Sadece açık açık desteklemek değil, **“ama”**lı cümleler de darbelere **“meşruiyet”** sağlar. Darbeciler çok haklı **“ama”**ları bile **“kurtarıcı”** çağırısı olarak görür, gösterir ve yüz yıldır kavuşamadığımız demokrasiye bir yüz yıl daha kavuşamayız.

“Seçme ve seçilme hakkı” İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi’nde açıkça belirtilmiş bir temel haktır, hiçbir hak **“takıyye”** götürmez ve hiçbir hak bir başka hakkın ortadan kaldırılması için kullanılamaz. **Darbe “seçme ve seçilme hakkı”na açık bir tecavüzdür.** Tecavüzü açıkça kınayan biri, bu kınama ardından **“ama”**lı cümle

kuruyorsa, bilerek ya da bilmeyerek tecavüzcüye meşruiyet sağlamış olur. Kadına tecavüzde yargının bile rağbet ettiği **"ama baştan çıkardı"** savunmasını hatırlayın lütfen.

Aynı zihniyet, aynı oyun

1950 seçimlerinden beri aynı oyun oynanıyor. Seçim kazanamayan **vesayetçi zihniyet** yanlıları ya **"cici demokrasi"** diyerek, ya **"Filipin tipi demokrasi"** diyerek ya da **"demokrasi bol geldi"** diye açıkça söyleyerek **"demokrasi deneyi"**ne darbe ile **"ara"** veriyor. Son günlerde çok tutulan **"seçim sandıktan ibaret değildir"** sözü de darbelerin öngünlerinde sıkça duyulur. Bu söz, toplantı ve gösteri hakkı dâhil tüm ifade özgürlüğü alanının genişliğini belirtmek için kullanılıyor olsa bile, bu hâliyle sandığı **"hafife alan"** zihniyet sahiplerinin ağzına yakışıyor.

Hükümet **"ağır hata"**lar yapıyor, başbakan **"ağır"** konuşuyor. Evet, bence de öyle. E peki, böyle diyenler niye örgütlenip seçim yoluyla hükümeti değiştirmiyor? Niye ortalığı yakıp yıkmadan geniş kitlelerin demokratik tepkileriyle hükümeti istifaya zorlayamıyor? Bu millet **"aptal"** mı, bizi anlamaz mı? Bu sorunun esas muhatapları **"Taksim"**de diktatöre karşı **"özgürlük"** mücadelesi veriyoruz derken, **"Tahrir"**de **"askerî darbe"**ye **"devrim"** selamı çıktı. Demokrasiden nefret edenler özgürlük sevdalarını **"darbe aşkı"**na terk ediverdi!

Türkiye’de darbe tehlikesi kalmadı, CHP **bile** darbeye karşı, vesayet de geriletildi, artık Türkiye’de darbe olmaz! Bu da bir görüş, katılmam, ama **"inşallah"** derim. CHP Genel Başkanı’nın **"Mısır’daki darbedir"** demesini takdir ederim, ama **"nedamet"** getirdiğini söyleyemem. CHP içinde de **"Mısır devrimi"** diyenler ağırlıkta. Eğer CHP bir bütün olarak darbeye karşı tavır alır, barış için çözüm sürecine katılır ve yeni anayasada yan çizmeyi bırakırsa, o zaman eyvallah!

"İttihatçı Cumhuriyet" tarihimizde darbe aşkını **"beşik kertmesi"**ne benzetebiliriz. **İttihatçılar**’ın 1913 Babiâli Baskını’yla doğan darbe geleneği, 29 Ekim 1923’te gece vakti azınlık oylarıyla yapılan pro-modern **"meclis darbesi"** ile hafızalara **"Cumhuriyet"** olarak yüklendiğinden beri, vesayetçi cumhuriyetçiler darbeden vazgeçemez. Aşkın gözü kördür derler, zamanında darbenin acısını çeken **"antiemperyalist"**ler bile, **ABD** ve **AB**’nin **"Mısır’da askerî darbe oldu"** diyemeyişine bakıp uyanmaz. Bu **"batılı"** tavır Türkiye ve Ortadoğu askerî darbelerinde hep yinelenmiştir. "Geri **'İslam'** ülkeleri ancak bu yolla **'modern'** toplum olur!" ayağıdır bu.

Bakın şunun şurasında az bir zaman kaldı. Daha **2015** olmadan bu memlekette safların yeniden bozulup yeniden düzeldiğine bir kez daha tanık olacağız. Ama bu seferki **"Taksim"** gibi iletişim çağı kuşağı ile açıklanabilecek bir toplumsal **"ittifak"** olmayacak. Bu saflarda **"Tayyip istifa"** diyen darbesever ulusalcılar ve milliyetçilerin kimi muhafazakârlarla **"milli cephe"** oluşturduğunu göreceğiz ve kimileri buna çok şaşacak! Çünkü, yüz yılın **"büyük muhasebesi"**nde hesap soranlar cephesi ile hesap verenler cephesi çok net ayrışacak. **1915 Ermeni Soykırımı** bütün ezberleri bozacak, kalıpları kıracak, belki de Türkiye’de taşlar ilk kez yerli yerine oturacak.

Hırsızlar ve avukatları bir yana, halk bir yana saf tutacak. Türkiye **"yüzleşecek!"** Kaçarı yok!

ulusoytalat@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Helalleşsek mi helal, yüzleşsek mi helal

Talât Ulusoy 17.07.2013

Bir "**modern inanç**" olarak Atatürkçülük İslam'dan doğmadır ve İslam'ı taklit eder. Başka rol modeli olmadığından değildir bu "**zorunlu**" taklit, varoluşsalıdır.

1912'den sonra vicdan sahibi Osmanlı aydınları dışındaki bürokratlar ve eşraf "**tek millet, tek devlet**" anlayışında birleşmişti. Tek millet İslam milleti. İttihatçı Cumhuriyet böyle bir "**kutsal ittifak**"ın ürünüdür. Ermeni ve Rum "**temizlik**" harekâtında Kütahya Valisi **Celal Bey** gibisi istisnadır.

İzmir Suikastı, Terakkiperver Cumhuriyetçi Fırka ve Menemen Vak'ası adımlarıyla "**ittifak**" parçalandı ve Cumhuriyet'in onuncu yılına tek başına "**modern din**" ile varıldı. Onuncu Yıl bir "**taçlanma**" törenidir ve bu yüzden hâlâ çok önem verilir. **Tek Adam**'ın halka "**indirdiği**" **Nutuk** doksan yıldır "**modern dindar**"lar için "**tek**" kitaptır. Bu kitaba "**biat**" edenler dışında kalan çoğunluğu eşraftan "**kutsal ittifak**" unsurları "**Tek din İslam**" yoluna devam eder.

"**Tek Adam, Tek Kitap**" Türkiye'de hâlâ ve kuvvetle hüküm süren bir "**dünyevi din**"dir. Vesayet temeli olan bu inancın; **uluları**, sembolleri, **anıtları**, büstleri, **törenleri** var ve bütün bunları "**arkaik**" dediği inancın yerine koyuyor. Siyasette ve toplumda yaşadıklarımızı "**arkaik**" ve "**modern**" olmak üzere iki "**din**"in çatışması olarak da okumak ufuk açabilir.

Doksan yıl boyunca "**Atatürkçülük**" birinci din olabilmek için "**arkaik**" millete karşı eğitim yoluyla "**aşağılama ve nefret**" dolu bir dil oluşturdu. Nefretin karşı nefreti doğurmadığı söylenemez. Dünün mağduru, bugünün muktediri Müslüman'ın ağzından çıkan nefret ifadeleri biraz da "**modern din**"in öğrettiği dilin yansımasıdır.

Bugün "**Tek Adam**"a göre biçimlenmiş "**bilgi yüklü**" hafızalar bir cehennem azabı yaşıyor. Azaptan kurtulup "**bilgi cenneti**"ne girmenin önünde engel yok, yok ama tek doğrulu "**hafıza cehennemi**"nde artan bilgiler işlenemiyor ve çoğulculaşmıyor. Çünkü kendi "**din**" dünyamızın dışındaki bilgilerden korkuyor ve hatta nefret ediyoruz. Biri "**zındık**"ları, öteki "**gerici**"leri öğrenmek, tanımak istemiyor. **Bilgi kapısı kapanınca, nefret kapısı aralanıyor**. Yüz yıllık İttihatçı geçmiş "**nefret**" ve "**böbürlenme**" nesilleri yetiştirdi.

Önce nefretini tanı!

Yalan örtüleri altına gizlenmiş "**Ermeni ve Rum temizliği**"yle "**yüzleşmek**" için de bilgilere ulaşmanın önünde engel yok. İlk adımda Ermeniler ve Rumlar için "**öğretilmiş nefret**"i terk et, hakikat ile arana çekilen örtüyü at, bu yeter!

Sadece vesayetçiler değil, seksen yıl önceki "**kutsal ittifak**"ın Müslüman eşraf kanadından beslenenler de yüzleşmekten korkuyor, vesayet zihniyetiyle ittifaka yaklaşıyor. Bu yaklaşım "**vesayet zihniyeti**"nin yeni koşullarda kendini yeniden üretmesi demektir.

İktidarın "**Cumhuriyet'in Yüzüncü Yılı**" projesi vesayet zihniyetinin yeniden üretimine bir örnek. Dünyevileşen İslam'ın "**modern dünyevi**" ile uzlaşmaya gidişi olarak okunmalı bu proje ve neden kıyasıya bir tartışma doğurmadığı üstüne düşünölmeli!

2023 için "**Yüzüncü Yıl Marşı**" mı bestelensin, yoksa "**yüz mevlithanlı mevlit mi**" okutulsun? İlk Meclis'te hocalar var mıydı, Atatürk dua etti mi? Cumhuriyet'i sen mi kurdun, ben mi? "**salı Cuma'ları**"nda genel başkanlar çoktan kılıçları çekmeliydi değil mi!?

Böyle “**sert**” tartışmalara taraf olmamalı. Tartışma konusu şu: Ermeni ve Rum mallarının üstüne oturanların yüz yıllık zulmüyle “**helalleşmek**” mi, yüzleşmek mi isteniyor? Yirmi yedi yıl **tek parti diktatörlüğü**, üç **pro-modern** ve bir **post modern** askerî darbe, siyaseten kurulan darağaçları ile sabıkalı **İttihatçı** geçmiş ile helalleşmek mi, yüzleşmek mi isteniyor?

Seksen yıldır eğitim yoluyla “**suça ortak**” yetiştiriliyor. Vesayetçiler “**milli tarih eğitimi**”nin yalanları ile yağmacılık suçlarına “**milleti ortak etme**”yi başarılı bir mühendislik eseri olarak uyguladılar. Vicdan sahibi olanların “**eğitim zoru**” ile kurulan ortaklık çatısını terk etmesinden korkuyorlar, tarih kitapları değişmiyor!

“**Türk’ün Türk’ten başka...**” ve “**Bir Türk dünyaya...**” gibi “**modern dinî**” safsatalar, “**milleti hâkime**” yüzyıllarının “**İslam millet**” zihniyetinin vesayete aktarılmasıdır. Maalesef bu “**modern din**” amentülerine günümüzün dindarları arasında hiç sorgulamadan sahip çıkanlar az değildir.

“**Türkler ve Müslümanlar öyle şeyler yapmaz**” ifadesi, İslam millet çoğunluğuna da benimsetilen bir “**modern din**” dogmasıdır. “**Türkler, Müslümanlar**” ifadesi bütün herkesi aynı sepete koymakta, kolektif suçlu yaratarak, suçu işleyen İttihatçılar ve Cumhuriyetçi takipçilerini gizlemektedir. Beş parmak aynı değil de, yetmiş milyon niye aynı?

Bu memlekette hırsızlık, cinayet, ırza geçme yok mu? Çook! Demek ki kendini “**Türkler ve Müslümanlar**” diye tanımlanan topluluğa sorgusuz teslim etmek, “**katil, hırsız ve tecavüzcü**” ile birlikte eşitlenmektir. İnsan kendini bunlardan ayırabilmelidir.

Modern ya da arkaik ya da bir başka inancınız vicdanınızı karartmadıysa eğer; “**Kutsal İttifak**” içinde olup da “**haram**” yiyenlerden değilseniz eğer “**nefretçi**” gözle bakmayın geçmişe! “**Haram**”ın, velev ki Hristiyan bir kulun hakkı olsun, “**Allah’ın bir kulu**”nun hakkını yemenin vebalini düşünün. Yoksa “**Gezi İftarı**” da, “**Pera İftarı**” da kurtaramaz kimseyi bu vebalden.

Haram üstüne helalleşme olmaz!

ulusoytalat@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Χαδί εγβαλλαχ!

Talât Ulusoy 30.07.2013

Bu topraklarda uzun yıllar boyu Türkçe konuşan Hristiyanlar yaşadı. Onlar İslamiyet’ten önce Anadolu’daydı. “**Karamanlı**” dendi onlara, ama Karaman ili ile sınırlı değildi yurt edindikleri yerler. Tokat’tan Isparta’ya, Kütahya’dan İstanbul’a görürdünüz onları. Toprak sahibi olamadıkları için hüner sahibiydiler. Kuyumculuk, nakkaşlık, hakkâklık, kalemkârlık gibi ince işler yanı sıra ticaretin de erbabı sayılırlardı. Doksanıncı yılı “kutlanan **Lozan Zaferi**” sayesinde yapılan “**Müslüman ve Hristiyan ahali değiş tokuşu**” ile bu topraklardan silinip gittiler.

Eylül 1922’de **Güzel İzmir**’i de yeryüzünden silen yangın sırasında ölen binlerin arasında Karamanlı nüfus az değildi.

Karamanlı İncili’nin 1876 İstanbul baskısının kapağında şöyle yazar:

"İncili Şerif yani Ahti'l Cedit ve Aslı Yunaniceden **Açık Türkçeye Tercüme Olundu.**" Yani Karamanlılar, beylerin ve paşaların konuştukları anlaşılmaz dile karşı "**açık Türkçe**" konuşuyor, konuştukları Türkçeyi Yunan alfabesi ile yazıyorlardı. Aynı İncil'den rastgele yaptığım şu alıntı hem alfabelerine hem de konuştukları dilin yalınlığına örnektir:

"ΠΑΠ Δ-1. **Βε γίνε τενιζην γιανηντά όγирετμεγέ πασλατή. Βέ γιανηνά τζόκ χάλκ πιρικτί, σόγιλέ κι ο, καγιηγά κιρίπ τενίζ ουζεριντέ ουτουρούρ ίτι, βέ τζούμλε χάλκ τενιζίν κεναρηντά ίτι.**"

"Bap D-1. *Ve yine denizin yanında öğretmeye başladı. Ve yanına çok halk birikti, öyle ki o, kayığa girip deniz üzerinde oturur idi, ve cümle halk denizin kenarında idi.*"

Bu "**din kitabı**" dili, yani biraz "**ağdalı**". Yine de şu kelimelere dikkat: "**Deniz, yan, halk, girmek...**" Varın siz bir de Müslüman ve Hristiyan milletin çarşı pazarda ne zengin ve ne güzel bir Türkçe ile söyleştiğini düşünün.

Bu İncil'in basılışından altmış yıl sonra İttihatçılar "**alfabe** ve **dil devrimi**" ne girişti, oysa Türkçenin devrime ihtiyacı yoktu. İncil'deki Türkçe kelimelerin yerine, "**Bahr, canib, ahali, duhul**" diyen beyzade ve paşazadelerin Türkçe öğrenmeye ihtiyacı vardı.

Gönderildikleri yerin kitaplarında "**dilleri unutturulmuş Yunanlı**" dendi Karamanlılara. Uzun yıllar "**vatandaş Yunanca konuş**" kampanyaları yüzünden sokaklara çıkamaz oldular.

Yurtlarından kopardığı Karamanlıları Yunanistan'a süren **İttihatçılar**, mübadele ile zorla Anadolu'ya getirilen Müslümanlara "**Karaman Türkü**" dedi! Onları da her yerde "**Vatandaş Türkçe Konuş!**" uyarıları karşıladı, konuşmalarıyla alay edildi.

Ülkeden ülkeye nakliyat!

Mübadele, insanların "**mal**" gibi nakledilmesiydi. Ne giden memnundu, ne gelen. 21 Mart 1923 tarihli **Ahenk** gazetesi muhabiri bildiriyor:

"Geçenlerde Yunanistan'da Makedonya Müslümanlarının mübadele edilmesi hakkında ...(yapılan) miting esnasında ... **bir hain** tarafından.. (okunan) iğrenç nutku... bu hainlerin alçaklıktaki sefalet düzeyini göstermek için aktarıyoruz" girişinin ardından konuşan mübadilin sözleri aktarılıyor:

"... Vatan hissi hiçbir vakitte bizleri yurdumuzdan, yurtlarımızdan ayıramayacaktır... Mübadele prensibini ortaya atanlar, bu his, bu bağlılığı kalbimizden söküp atamazlar. Kemalist mezalimi hak ve adaletin gerçekleşmesi önünde sönecektir... Bu mübadele prensibini ortaya atanlara, Avrupalılara, bu nahak uğurda çalışanlara karşı protestolarımızı ilan için buraya toplandık. ... Biz huzur ve rahat, ve emniyet içinde vatanlarımızda yaşamak istiyoruz... Kemalistler zalim ile, zulmüne alet olan avenesiyle, hempasıyla beraber kahrolacak, vatanlarımızda birbirimize karşı samimiyet ve insanlık hissiyle emin ve saadet içinde yine bu binlerce halk hep beraber yaşayacaktır..."

İttihatçı Cumhuriyet'te vatansevere hain demek, o zamandan beri âdettendir!

"**Ulus-devlet**" dediğin her yerde aynıdır dense de, "**İmparatorluktan dönme ulus-devlet**" bir başka oluyor. Mesela Türkiye'de "**Türk kahvesi**" mi, "**Yunan kahvesi**" mi kavgasına veya "**baklava paylaşım savaşı**"na çok değer verilir, ama şu soruyu akla getirenlere "**vatan haini**" denir:

- Türkçe zaten bu topraklarda Türkçe konuşan Müslüman ve Hristiyanların ağzında arı duru bir dildi, öyleyse

bu “**dil devrimi**” niye?

• Araba kızıp alfabeyi bozdun, eyvallah, peki yüzlerce yılın Türkçe eserlerinin alfabesini niye almadın? Yunan alfabesi “**gâvur**” da, Latin alfabesi aslen **Türk** müydü?

Mesela tıp terimlerinin “**Latince**” olduğunu öğreten tıp fakültelerinde bu terimlerin büyük çoğunluğunun Yunanca olduğu niye açıklanmaz, sözlüklerde bu etimolojik bilgi niye yer almaz? “**İmparatorluktan doğma ulus/devlet**” kibri bu olmalı!

İlk “**Türk romanı**” olarak **Şemsettin Sami**’nin “**Taaşşuku Tal’ât ve Fitnat**”ından söz edilir de, ondan önce yazılan “**Temaşa-i Dünya ve Cefakâr u Cefakeş**”ten söz edilmez. Çünkü yazarı Kulalı Papazoğlu **Evangelinos Misailidis**’tir. İstanbullu Müslüman’ın yazdığına Türkçe demek için bin şahit isterken, **Kulalı** Hristiyan’ın Türkçesi “**Yunan**” harfli olduğundan yok sayılır.

“**Yunan**” harfleriyle “**bilgiçlik**” tasladığım için bağışlayın lütfen. Amacım şu; bir mezar taşında, bir kapı üstünde karşılaştığımız her **Yunanî** yazıya “**düşman**” gözle bakmayalım. Çünkü o bize “**anadil**”imizle sesleniyor olabilir ve Türkçenin tadına “**düşman**”ın harfleriyle de varılabilir. Mesela şöyle:

Χαδὶ εὐβαλλαχ! Haydi eyvallah!

ulusoytalat@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Haramzade haramiler!

Talât Ulusoy 19.08.2013

Kütahya türküleri ayrı güzeldir: “**Ben kendimi gülün dibinde buldum**”, “**Elif dedim, be dedim**”, “**Kütahya’nın pınarları akışır**” akla ilk geliveren, dile takılanlardandır.

Kütahyalı Gomidas’ın müziği hangi pınardan içtiğini bu türküleri dinleyen anlar. Onu 1915’te yurdundan süren ve ona hayatı zindan edenler, Cumhuriyet’te Macar **Béla Bartók**’u davet eder Anadolu türkülerinden “**müzik**” devşirsin diye. Oysa Ermeni yurttas **Gomidas** o işi çoktan yapmış; Anadolu ezgilerini derleyip harmanlamıştır bile.

Ermenileri “**İttihatçı eşkıya**”lara vermeyen Mutasarrıf **Faik Ali Bey** 1919’da Kütahya’dan memleketi Diyarbakır’a vali olarak giderken tüm Kütahyalı Ermenilere seslenen bir mektupta, günümüz diliyle kısaca şöyle seslenir:

“...Sizi toplu kıırım felaketzedesi olmaktan korumayı bir **resmî görev** ve bir **insanlık görevi** kabul ederek çalıştığım zaman Kütahya’nın ... İslam halkı tümüyle benimle aynı düşünce ve duyguda bulunmuş ve hatta başka vilayet ve sancaklardan o selin önünde düşe kalka topraklarınıza sığınan sınırsız sayıdaki Ermeni ailelerine

konukseverlik göstermişti. Yerli yabancı hepiniz malınızın, canınızın, ırzınızın kesin olarak korunduğunu gördünüz. İşte bunu unutmamak en büyük görevinizdir."

Faik Ali Bey yaptığıının sadece bir "**insanlık görevi**" olduğunu belirtip kendine yontmakla yetinmiyor, "**devlet görevi**"nin de böyle davranmayı gerektirdiğinin altını çiziyor. Görülüyor ki bu memlekette sadece "**İttihatçı eşkıya**" zihniyeti hâkim değilmiş! Devamla;

*"Hayır, unutmamak yetmez. Bütün o felaket olayının milletin kastı ve işi değil, ancak bazı **haram yemiş vatan haramileri**nin eseri cinayetler olduğunu ve Türk vatandaşlarınızın o suçlardan yüz çevirdiği ve uzak olduğunu uygarlık dünyasına ve insanlığa en gür sesinizle ilan etmek de büyük vicdan borcunuzdur."*

Faik Ali Bey 1915'te yaşanan felaketin canlı tanığı. İttihatçıları çok iyi tanıyor ve tanımlıyor: **Haram yemiş vatan haramileri!** Kütahyalıların o haramzadelere yüz vermediğini dünyaya haykırılmasını istiyor.

"... Birkaç yüz kişinin yaptığı iş olan o Ermeni olayından da bütün bir toplumun milyonlarca masum fertleri sorumlu tutulmak ve rencide edilmek istenilirse,... ilahi ve insani adalet bundan üzüntü duyar ve incinir."

Bugün "**Ermeni Soykırımı**" denince "**Türkler, Müslümanlar öyle şey yapmaz**" diye ortaya atılanlar, Faik Ali Bey'in son sözlerini bir daha okuyun: Birkaç yüz veya bin kadar "**haram yemiş vatan haramileri**" ile yetmiş milyonu aynı kefeye koymaya, suça ortak gibi göstermeye hakkınız var mı? Memleketin başına açtıkları Çanakkale ve Sarıkamış felaketlerini sadece "**şehitler**"i anarak geçiştirmeye, böylece **Enver, Talat, Cemal** ve suç ortaklarını "**kahraman**"laştırıp aklamaya hakkınız yok! Onlar tarih kitaplarında bütün zulümleriyle bilinmelidir.

KÜTAHYA'YA PAŞA GELDİ

Faik Ali Bey ayrıldıktan sonra, 6 Ağustos 1920'de **M. Kemal Paşa** gelir Kütahya'ya ve o da bir mektup bırakır halka iletmek üzere yeni mutasarrıfa. Sadeleşmiş özeti şöyledir:

"... Kütahya'yı da ziyaret eden heyetimiz, burada gördüğü cömert ve güven veren samimi ve yüce gösterilerden dolayı fevkalade onurlu ve sevinçlidir. Vatansever Kütahya halkının mali fedakârlığı, maddi ve manevi içten gayretleri ve çabalarıyla beş on gün içinde donatılmış ve hazır edilen binlerce mevcuda varan askerî kıtaları giriştiğimiz dinî, millî, vatanî mücadelede zafere erişmemizi sağlayacak kahraman bir zümrenin fedakârlığının isbatı olacağından eminiz... Kütahya halkının öğünç veren yardımlarından dolayı hissettiğimiz şükranı, Büyük Millet Meclisi namına beyan ile arz-ı veda eder ve iş bu öğünç veren duygularımızı aynen bütün halka bildirilmesini rica ederiz."

Burada da bir "**kahramanlık**"tan söz edilmektedir, ama bu beş yıl önce Ermeni Kütahyalıları eşkıyaya vermemek için gösterilen kahramanlık değildir. **İttihatçılar** için o davranış bir "**ihamet**"tir ve o "**ihamet**"ten hiç söz edilmez.

M. Kemal'in "**övgü dolu**" mektubuna rağmen Kütahya, 1922'de de Ermeni ve Rumları vermek istemez. Mutasarrıf **İbrahim**, Belediye Reisi **Hüseyin Hüsnü**, Müftü **Osman**, Ticaret Odası Reisi **Emir**, ulemadan Hacımüezzın oğlu **Mehmet**, Sultan dergâhı postnişini **Nuri** ve şehrin diğer ileri gelenleri öne düşer ve İzmir ile beraber Kütahya'nın "**çok dilli, çok dinli**" bir Osmanlı "**özerk bölge**"si olmasını isterler. Bu insani istek de İttihatçı nazarında "**ihamet**" olarak tanımlanır.

"**Kurtuluş**"tan sonra Kütahya'da Ermeni bırakılmadığı gibi, barış içinde birlikte yaşamak isteyen Müslümanlar da "**vatan haini**" ilan edilirler ve kimi asılır, kimi memleketten sürülür.

O günden bu yana bu memlekette "**kahraman**" ve "**hain**" sıfatları yanlış yerlerde ve bolca kullanılır olmuştur. Hele 1980 askerî darbesinin ardından "**hain**" ilan edilen ve vatandaşlıktan çıkarılanların çokluğunu düşünürseniz...

İttihatçı zihniyet genellikle "**kahraman-hain**" hamaseti üstünde saltanat sürer. Yüzleşmek, bu saltanata son vermektir.

Kütahya türkleriyle girdik, yine öyle bitirelim:

Duman vardır Güzel İzmir başında
Arzum kaldı toprağında taşında
Bir ben değil cihan âlem peşinde
Ben korkmam ölümden er geç yolumdur
Ele düğün bayram bize zulümdür.

Kütahya kader arkadaşı İzmir'in yanışını görmüştür de, öyle yakılmıştır bu türkü sanki!

ulusoytalat@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Zaferler, kahramanlar, kusurlar...

Talât Ulusoy 26.08.2013

Bu memlekette tarih dersini sevene pek rastlanmaz, değil mi? Nasıl sevilsin ki, o kitaplar "**milli doğru**"larla doludur, "**doğru**"lar boğar insanı. Çırpınmanın boğulmaya faydası yok. Kıyıya ancak bilinçli kulaçlarla varılabilir. Anaforlu "**tarih okyanusu**"nda boğulmaktan kurtulmak için, "**hakikat**"in kıyısına sağ salım varabilmek için "**aykırı görüş**"ler can simidi gibidir.

Bir aykırı görüş: Osmanlı Ordusu'nun 1919-1922 arasında Anadolu'da yürüttüğü harekât, **Saray**'ın bilgisi içinde, emperyalistler arası paylaşım savaşının "**mağlup emperyalist**" safında yer aldığı için, Osmanlı'nın ödemek zorunda olduğu "**tazminat**"ı en aza indirebilmek için yapılmış bir manevradır. Saray sonunda oyuna gelmiştir, bu başka mesele.

Yine bir aykırı görüş: Bu harekât, "emperyalistler Osmanlı topraklarını paylaşacak" diye değil; savaş sırasında topraklarından sürülen **Ermeni** ve **Rumlar**'ın evlerine dönüş hakkını kullanmalarını engellemek içindir. Yani "anti-emperyalist" bir savaş değildir. 1917 **Sovyet Devrimi**'nden sonra **emperyalist** İtilaf Devletleri'nin "Osmanlı toprağı"nı düşünecek hâlleri yoktur. Onlar kendi topraklarındaki "**sınıf yangını**"nı söndürme derdindedirler.

Bir aykırı görüş daha: Yunanistan, Batı Anadolu'da İttihatçı çetelerin tehdidi altında olan Hristiyan (Osmanlı) vatandaşları korumak üzere çıkmıştır. Geleceğe dair "**Megali İdea**"sına rağmen bu böyledir. Ancak "**İttihatçı Osmanlı**"lar Hristiyanlar üzerindeki "**tehdit**"leri artırarak Yunan ordusunu içlere kadar çekmiş ve onlara "**Küçük Asya Felaketi**"ni yaşatmıştır. Bütün Anadolu Hristiyanları Yunan ordusuna katılsa da Yunanistan'ın Anadolu'da tutunma imkânı yoktur.

Gelelim **aykırı olmayan görüşlere**: Osmanlı üç kıtada at koşturmuş, "cihana hükmeden" bir devlet midir? Evet, "**doğru**", "**gerçek**"ten öyledir! Osmanlı toplumu çok dinli, çok dilli ve çok renkli midir? Evet, "**gerçek**"ten bu da "**doğru**". Ama bu "**gerçek-doğru**"lar "**hakikat**" kıyası ne yönde göstermiyor.

Bazen bir "**soru**" yön verebilir insana. Mesela: Osmanlı altı yüz yıl farklı din ve dillerin barış içinde yaşadığı bir "**asr-ı saadet**" midir?

Sorular "**milli tarih**"e esir olmayan gözleri açar, kuytu köşelere saklanmışlar ortaya çıkar.

Farklı dinler ve dillerden insanların büyük çoğunluğu Osmanlı'ya gelip sığınmamıştır! Osmanlı onların topraklarına gidip el koymuştur! Osmanlı mülkünün hâkimi İslam millettir. Müslüman olmayanlar "**millet-i mahkûme**"dir. Ayrıca "**erkek millet-i hâkime**" her renkten "**kadın**"lara ve "**köle**"lere sahiptir!

Tanzimat "**asr-ı saadet**"in bittiğinin habercisidir. Müslüman millet bundan hoşnut değildir. Kim "**kaybetmek**"ten hoşlanır ki!? Hele **Meşrutiyet** ilanı kanun önünde "**eşit vatandaşlık**" kuralını getirdiğinde Müslüman millet erkekleri homurdanmaya başlar. Allah'ın "**reaya**"sı, "**zimmi**"si" ve hatta "**domuz**" Hristiyan'ı ve "**maymun**" Yahudi'si bir "**cihan imparatorluğu kurmuş İslam erkek**" ile nasıl eşit olur? "Hak din"e iman etmeyen biri toprağın tapusuna sahip olacak! At binebilecek! Kilise kulesinin külâhı minarenin mahyasına ulaşabilecek, ha! Hâşâ!

Müslüman olmayanlara en ağır yük vergidir, **kefalos**, kelle vergisi. Mahkûm millete bu vergi "**aşağılayıcı**" törenlerle ödetilir. Bu vergi de, "**eğlenceli tören**" de olmayacaktır artık. Bardağı taşıran da budur belki!

"**Kürtler ile eşit vatandaş olmak**" bugün bazılarını nasıl "**çileden çıkarma**"ya yetiyorsa, o günün "**beyaz**"larını da "**isyan**" ettirmiştir.

"**Kızıl**" Sultan Abdülhamit'in "**Meşrutiyet**"i askıya alması onun kötülüğünden veya keyfinden değildir. Sultan da farklı düşünmemektedir. Hem vergi vermeyecekler, hem de İslam millet dururken onlar "**cam kenarı**"nda oturacaklar! Yukarıdaki ayrıcalıkların ortadan kalkmasından duyulan hoşnutsuzluktur ana sebep.

Meşrutiyet 1908'de geri geldiğinde az sayıdaki Osmanlı aydını "**eşit vatandaşlar olarak birarada yaşama**" konusunda dürüsttü. Bu dürüstlere daha sonra "**hain**" dendi!

Topraksızlar altı yüz yıl varlıklarını sürdürebilmek için ticaret ve sanatta "**hüner**" sahibi olmuşlardı. "**Emek**"leriyle kazandıkları paralarla topraklar alıp çiftlikler kurmaya, fabrika bacaları yükseltmeye başlamışlardı! "**Bizi yutmak isteyen kapitalizm**" işte bu hüner sahipliği idi.

Egemen Müslüman-**Türk** altı yüz yıl "**erkeklik**" ve "**askerlik**" yapmıştı. Başkaca hüner... Bu "**hüner**" korkusu Tanzimat'tan önce yoktu. İttihatçılar bu korku yüzünden sarıldı "**Türk olursak kurtuluruz!**" görüşüne.

1915 Başlangıç alınırsa, bir yönüyle yaşananlar "**hünersiz**" olan Osmanlıların, "**hünerli**" Osmanlıların "**emek**"lerine el koyma savaşıdır!

Tarih kitaplarındaki “**milli doğrular**” aşıp “**hakikat**” arayışına başlanmadıkça bu memleket “**vesayet**”ten kurtulamaz. Kitaplarda yapılmak istenen “**İttihatçı zihniyet**”i sürekli kılmaktır. Türkiye’de “**özgürleşme**”nin yüz yıldır önündeki ana engel bu zihniyet “**sürekliliği**”dir.

“Hakikat” yolculuğu için tarih kitaplarının değişmesini beklemek nafil. İster **Muhafazakâr- İslam**, ister **Laik-Türk** olsun, “**hakikat**” egemenlerin işine gelmez. Çünkü, bu topraktaki egemenlerin “**millet-i hâkime**” geçmişlerinde ortaklık vardır. Yüz yıldır “**özgürlük**” arayanlar, yüzleşerek “hakikat”e yaklaşabilir.

“**Dün**”e özgür bakamayan, “**yarın**”a özgür bakabilir mi?

ulusoytalat@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Dört kısa kıssa

Talât Ulusoy 03.09.2013

KURTULUŞ

Tarih 16 Mart 1923. Yer Adana. “(...) Ermenilerin bu feyizli ülkede hiçbir hakkı yoktur. Memleketiniz sizindir, Türklerindir. Bu memleket tarihte Türk’tü, o halde Türk’tür ve ebediyen Türk olarak yaşayacaktır. (...) Memleket en nihayet yine sahibi aslilerinin elinde kaldı. Ermeniler ve sairenin burada hiçbir hakkı yoktur. Bu bereketli yerler koyu ve öz Türk memleketidir...”

Ulu Önder “Kurtuluş” Savaşı’nın ardından söylüyor bunları.

Burada “**ve saire**” ile ifade edilenler “**feyizli**” Osmanlı ülkesinin altı yüz yıllık yerlisi ve altmış yıllık “**eşit haklı vatandaşları**”dır ve artık “**hiçbir hakları yok**”tur.

“**Kurtuluş Savaşı**” için “**emperyalizm**”e karşı verilmiştir demek ayıp olmuyor mu? Belli ki, bu savaş **Ermeni** ve **Rumlar**’a karşı verilmiş.

GERİLLA!

Afet İnan’ın yalancısıyım. “*Atatürk hakkında hatıralar ve belgeler*”de anlatır:

M. Kemal Paşa 14 Nisan 1919 akşamı Sadrazam **Damat Ferit**’in Nişantaşı’ndaki konağında akşam yemeğindedir. Yemekten sonra Sadrazam,

*Bir harita getirtsek de **Müfettiş Paşa** onun üzerinde bana izahat verse, der.*

Harita masaya serilir. Damat Ferit sorar:

Samsun havalisinde ne yapacaksınız?

Afet İnan arada şu açıklamayı yapıyor: "... Samsun havalisinde yapılmak istenen iş, o havalî Türklerinin başlattıkları **gerillayı bastırmaktır...**"

M. Kemal'in "**müfettiş**"lığı savaşın başından beri İttihatçılar'ın Hıristiyanlara karşı sürdürmekte olduğu çete savaşlarının bastırılması içindir.

19 Mayıs 1919'dan önce bu memlekette "**kurtuluş**" niyetiyle başlatılan bir şeyler varmış demek ki! Eğer öyleyse, bu tarihî hatayı düzeltmek gerekmez mi? Yoksa daha önceki "**kahramanlık**"lar yok sayılmış olur. Çanakkale'de, Ermeni Temizliği'nde, Sarıkamış Macerası'nda büyük "**emek**"leri geçen Enver ve Talat "**paşa**"ların hakkı yenmiş olur.

"**İttihatçı zihniyet**" inşasının dünyanın gördüğü en büyük "**toplum mühendisliği**" eseridir. Gençliğin "**ilelebet muhafaza ve müdafaa**" etmeye mecbur olduğu şey işte bu eserdir. "**Eser**"in yıkılmaması için Cumhuriyet ile yenilenen İttihatçı zihniyetten "**şüphe**" edilmemesi şarttır. Mesela, "**Kurtuluş Savaşı**"nı kim ve ne zaman başlattı? Doğru şıkkı işaretleyin:

a) "23 Ocak 1913'te **Harbiye** Nâzırı Nâzım Paşa'nın öldürülmesi ile Enver,

b) 19 Mayıs 1919'da Bandırma vapuruyla Samsun'a çıkan M. Kemal.

Hiç "**şüphe**"siz "**b**" şıkkı'!

TEK ADAM'LAR ÜLKESİ

Cumhuriyet "**Ulu Önder**"li, tek dinli, tek dilli"dir.

Saltanat "**Ulu Hakan**"lı, çok dinli, çok dilli"dir.

"**Hakan**" aydınlanmamış saltanatın "**tek adam**"ıdır.

"**Önder**" aydınlanmış cumhuriyetin "**tek adam**"ına denir.

"**Hakan**" dediğinin atası "**Osman Bey**" diye bilinir.

"**Önder**"e ata gerekmez, o herkesin "**Ata**"sıdır.

Bu memleket erkekleri "**tek adam**" olmak ister, **Kasımpaşa**'nın eski **santraforu** da. **Ata**'dan dededen öyle görmüştür.

"**Şikeye şike**" diyemeyen toplumun **santrafor**'u soy ağacını **Alpaslan**'a, 1071'e, **Malazgirt**'e, yani epeyi uzaklara dayandırır.

O yüzden memleketim insanı yüz yıldır "**daha iyi**"sini ararken "**Osmanbey- Harbiye- Kasımpaşa**" üçgeninde dolanır durur da bir türlü "**Kurtuluş**"a varamaz!

ŞARKILAR SENİ SÖYLER

Zafer günlerinde, ölüm yıldönümlerinde geleneğimizdir, "**Atatürk'ün sevdiği şarkılar**" çalınır. Bunlardan "**Köşküm var deryaya karşı**" beni en duygulandıran şarkıdır. Nedense dinlerken **Selanik** değil de, daha çok **İzmir** düşer aklıma. Körfez kıyısına dizili **kömür karası köşkler**...

Atatürk'ün sevmediği şarkılar da varmış. O'nun sevmediğini milletçe sevmemek gerekir, öyle öğrendik, ama ben sevmediği şarkılardan birini pek severim! Uşşak makamında güzel bir şarkıdır. Tek çalgıyla, hatta hiç çalgısız **Gül Yazıcı**'dan dinlemenizi öneririm bu **Lemi Atlı** bestesini. Şarkının hikâyesi şöyle:

"**Tütüncü Yakup Ağa**" kod adlı **İttihatçı Doktor Nâzım**, "**İzmir Suikastı**" gerekçesiyle 26 Ağustos 1926 günü idam edilecekken son dileği sorulur. O da Nedim'in şu dörtlüğünü söyler:

Bu imtidâd-ı cevre kim bahtın şitâbı var
Mihnet-medâr olan feleğe intisâbı var
Eyler nesîm-i subhu bize gird-bâd-ı gam
Bu rûzgâr-ı bî-mededin inkılâbı var

Kaşını gözünü yarsam da, hoşgörünüze sığınarak şöyle sadeleştireyim:

Bunca zulümden ki bahtın acelesi var
Dert veren feleğe tez elden eresi var
Seher yeli getirdiğin bir gamlı nefes
Çare yok bu rûzgâr da dönecek, günü var

Bu istek "**Paşa**"ya gider. "**Paşa**" şarkıdaki gizli mesajı almış olmalı ki, on yıldan uzun süre çalınıp söylenemez olur. Ardından okullarda "**Türk musikisi**" öğretilmesi yasaklanır. Radyolarda "**şarkı**" çalma yasağı 1935'te uygulanmaya başlar. Niye?

Halkı "**eski devrin bozuk sazı**"ndan kurtarmak içindir bu "**yasak**"lar!

Radyolarda çalınmaz, plakları basılmaz ama **Ata**'nın sofrasında sazende ve hanendeler eksik olmaz. İnsan tiryakiyse zor bırakır.

Bütün çabalara rağmen "**cahil köylü millet**"i "**bozuk saz**"dan kurtarılamaz! Üstüne bir de "**arabesk**" gelir. Arabesk'in kralı "âkıl adam" bile olur!

Zamanında üç beş "**bozuk sazıcı**" sallandırılrsa olur muydu bunlar? "**Diktatör**" diyenler utansın!

İsmet Berkan'ın deyimiyle "*Evet, Atatürk diktatör*"dür der ve sözünü tamamlar: "**Ülkeyi tek başına yönetirken de, her dediğini yaptırırken de, bugün de sevilen.. bir diktatördü.**"

Bence; renkler, zevkler ve şarkılar tartışılmaz! Diktatör sevgisi de tartışılmamalı.

Sahi Doktor Nâzım o şarkıyla ne demek istemiş, anladınız mı?

İzmir: Fetih, Kurtuluş ya da İstila

Talât Ulusoy 09.09.2013

9 Eylül İzmir'in "**kurtuluşu**!"

Türkler ya da İslam millet İzmir'i fethetmedi mi? Niye "**fetih**" kutlamaları yok!

İttihatçı eğitimde ilk "**fatih**" olarak "**Çaka Bey**"(1076) adı geçer.

Çaka ne demek? Neden bir Türk anne-baba oğluna "**Çaka Can**" ya da "**Çaka Han**" adını vermez? **Τσάκκα**; Yunanca olmasın, hızır gibi yetişen, hızlı, çabuk anlamında olmasın?!

"**Aykırı tarih**" şeytana uyar, işi kurcalar: **Çaka**, Bizanslı bir Hristiyan derebeyinin sarayında yetişmiştir, Yunani'den gayri dil bilmez. Sarayında yetiştiği tekfurun ölümünün ardından İzmir'e yirmi yıl "**Bey**" olur!

"**Olsun! Türk olsun da, isterse Hristiyan olsun**" diyebilen çıkarsa kutlarım! Ama, İzmir'den kovulan Hristiyanlara doğru bir adım daha atmak şartıyla! Kolay değil "**Türk-İslam**" kiskacından kurtulmak...

Anlaşılan aranan fatih "**Çaka**" değil, o zaman **Aydınoğlu Umur Bey** olmalı! Çünkü 1317'den 1344'e kadar İzmir'in hâkimi diye yazar kitaplar "**resmen**"!

Hayır, diyor "**aykırı tarih**": Liman ve Körfez'e hâkim olan Latinler karşısında Umur Bey **Kadifekale**'den çıkamamış, şehre inememiştir. İnmesi şart mıdır? Şarttır. **Körfez'e inemeyen İzmirli'den sayılmaz!**

Peki, **Selçuklular** da mı fethedemedi bu "**Gavur İzmir**"i?!

Hayır! Ne Selçuklular, ne Anadolu Selçukluları, ne de beyliklerden biri İzmir'i fethedebildi!

"**1402'de Timur**" demeyin, yanlış olur. Konumuz Moğol "**istila**"sı değil çünkü!

Evet, Timur İzmir'i "**aldı**", şehri yaktı, yıktı ve harabeyi **Aydınoğlu Cüneyt Bey**'e verdi. Bu sayede İzmir üç yüz yıl boyunca bir virane köy olarak kaldı. Timur da "**Türk**"tü diyenlere: Köylük yer "**feth**" edilir mi?

Son şans: **Osmanlı İzmir'i 1425'te fethetti!**

"**İzmir kuşatması**" diye bir şey duydunuz mu hiç? Kuşatmasız "**fetih**" fetihten sayılmamalı. Hem kuşatmak için niye uğraşsın ki Osmanlı?! İzmir 1425'ten 1700'lere kadar İstanbul'u besleyen Ege ovalarının "**iskele**"si ve nüfusu bir iki binlerde dolaşan bir yerleşim, o kadar!

SEN MİSİN ZENGİNLEŞEN!

İzmir "**kapitalist**" dünya pazarıyla canlanan ticaret sayesinde yeniden dirilir. Savaşla, ganimetle, kelle vergisiyle yaşamaya alışmış Osmanlı zadegâni, çalışan "**hizmetkâr**"larının "**zengin**"leşmesini seyreder, kıskanır ve **İzmir'in "feth"ine karar verir!**

Celal Bayar "Ben de Yazdım" adlı anı-kitabında Teşkilat-ı Mahsusa'nın önde gelen ismi **Kuşbaşı Eşref**'in İttihat- Terakki merkezine verdiği rapora dayanarak, Birinci Paylaşım Savaşı başında kendisinin "**İzmir'i**

fethetmeye" gönderildiğini yazar. Görev kısmen başarılır, yüz bini aşkın Rum terör estirilerek yerlerinden sürülür. Ama **"yarım fetih, fetih değildir!"**

Nihayet İzmir 9 Eylül 1922 günü "FETH"edilir!

Celal Bayar şöyle devam eder anılarında: *"Bu mücadele bir şehri (İzmir) kurtarmak savaşı değildi... ticareti reayanın (Hristiyan uyrukların) ... elinden kurtarmak savaşı idi. Tedbirler soyut askerî ve idarî alanda kalmış olsaydı, istenen amaç asla gerçekleşmeyecekti... Gâvur İzmir'in Türkleştirilmesinde bu hareket, idarî egemenliğe rağmen, bir toprağa gerçekten sahip olmanın anlamını bizlere ancak bugün anlatabiliyor."*

Cumhuriyet'in **"Üçüncü Adam"**ı, üçüncü cumhurbaşkanı İzmir'i **"kurtarmak"** diye bir derdimiz yoktu diyor açıkça!

Evet, İstanbul gibi İzmir de **"feth"** edilmiştir, ama iki **"fetih"** arasında dağlar kadar fark vardır:

İstanbul'un fethedene **"Fatih"** denir de, İzmir'e girenlere **"Kurtarıcı"** denir.

İstanbul fethedildikten sonra şehirdeki Rum ve Ermeni milleti varlığını sürdürür. Sultan Mehmet'in Bizans Patriği'ne hitaben; **"Sana ve arkadaşlarına ve bütün halka söylüyorum ki, bugünden itibaren ne hayatınız ve ne de hürriyetiniz hususunda benim gazabımdan korkunuz"** dediği rivayet olunur.

Oysa, İzmir'in **"fethi"**nden sonra İzmir'de Osmanlı vatandaşı Rum ve Ermeni bırakılmaz. Rumların **"metropoliti"**i Hirisostomos **"LİNÇ"** edilir.

Sur içindeki Bizans askerleri ve İstanbul halkı sur dışındaki Osmanlı'ya elli üç gün direnir.

İzmir'in surları yoktur, 9 Eylül günü İzmir'de Yunan askeri de yoktur. Her dilden ve dinden İzmirli, şehre giren orduya direnmez.

İstanbul'un fethinde **"gemi"**ler önemlidir. Gemilerin karadan Haliç'e indirildiği söylenir.

İzmir'in fethinde de **"gemi"**ler önemlidir. Körfez'de yirmi kadar İtilaf Devletleri savaş gemisi vardır. Bu **"emperyalist"** gemilerinin toplarına rağmen, yalnkılıç bir süvari birliği ile şehir **"kolayca"** fethedilir!

İstanbul'un fethi sırasında Avrupalı Katolikler şehir halkının yardımına gelir.

İzmir'in fethinde Avrupalı ve Amerikalı **"emperyalist"**ler olan biteni gemilerinden seyrederler. İzmir yanarken güverteye kurulup filme alanlar bile vardır!

İstanbul'un fethinde göğüs göğse çarpışmalar sonunda Haliç'e dökülen Bizans askerleri olabilir!!!

İzmir'de **"denize dökülen Yunan askeri"** yoktur. Kadın, çocuk ve yaşlı Hristiyan Osmanlı vatandaşları vardır. **"Emperyalist"** ülke pasaportu taşıyanların pek kılına dokunulmaz.

İstanbul beş yüz altmış senedir **"Türk-İslam"** egemenliğindedir.

İzmir on gün **"Türk-İslam"** egemenliğinde kalır!

On günlük **"fetih"**e fetih denir mi?

Peki, on gün sonra **"yanan-yıkılan"** Güzel İzmir'i **"kurtardık"** denebilir mi?

Sahi, 9 Eylül 1922'de İzmir'e yapılanlara **"ne demeli?"**

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir 'öteki' hikâyesi: Hoşsohbet kalafatçı

Talât Ulusoy 16.09.2013

Türkiye silinmiş hafızalar ülkesidir ve burada insana **"insan"** olarak bakılmaz; **"biz"** ve **"ötekiler"** diye bakılır.

Cumhuriyet devraldığı **"İslam-Türk"** İttihatçı bakışını korumakla kalmaz, zenginleştirir. Kabaca üç kol türer bu damardan:

Birincisi **"modern-laik"** kol, **"biz Atatürkçüler"** ve **"öteki"**ler anlayışı.

İkincisi **"muhafazakâr"** kol, **"biz Müslümanlar"** ve **"öteki"** kâfirler anlayışı.

Üçüncüsü **"ırkçı-milliyetçi"** kol, **"biz Türkler"** ve **"öteki"**ler anlayışı.

Bu üç farklı **"öteki"**leştirmede **"biz"** her zaman **"iyi"** olanı anlatır, **"öteki"** hep **"kötü"**dür.

Birbirini **"öteki"** olarak gören bu üç **"kol"**un, yüz yıldır üzerinde birleştiği **"milli dava"**lar vardır: Balkan Harbi, Çanakkale ve Sarıkamış **'zaferleri'** ve **"antiemperyalist Kurtuluş Savaşı"**. Kendine **"sol"** diyenlerin büyük çoğunluğu da **"modern-laik kol"**dan bu **"milli birlik"**e katılır.

HRİSOSTOMOS KALAFATİS

Silinmiş hafızalarda iki acı olay yer almaz: **Eylül 1922'**de Metropolit **Hrisostomos'un "linç"** edilmesi ve İzmir'i yok eden **"yangın"!**

Hrisostomos (**tatlıdilli-hoşsohbet demek**) 1867 **Tirilye** doğumlu bir Osmanlı vatandaşı. Tirilye, bir zamanların ünlü zeytin diyarı. Yanılmadınız, artık adı **"Zeytinbağ"!**

Hrisostomos savaş ertesi İzmir'de Ortodoksların ruhani lideridir. Yunan askerlerine hitaben; "Asker evlatlarım, Elen çocukları, bugün ata topraklarını yeniden fethetmekle İsa'nın en büyük mucizesini göstermiş oluyorsunuz. Bu uğurda ne kadar **Türk kanı döküp içerseniz o kadar sevaba girmiş olacaksınız...**" diye bir **"konuşma"** yaptığı yazılır kitaplarda. **Yalandır!**

Hrisostomos sadece 14 Mayıs günü dinî törende şu bildiriye okumuştur:

"Kardeşlerim! Bugün sizleri muhteşem ve ilahi bir merasime davet ettik. Bu öyle bir merasimdir ki, milletler uzun asırlar boyunca bir kez gerçekleştirme şansına sahiptir. Huşû ve tazimle eğiliniz. Allah korkusuyla ve başları dik durunuz. Allah büyüktür ve doğruluğu tartışılmazdır. Emirlerine sadece ruhlarınızı eğiniz. Kardeşler,

beklenen an gelmiştir! Asırlık arzular yerine getirilmektedir. Olağanüstü yıllar yaklaşmıştır. Milletimizin büyük umudu, **anamız Yunanistan** ile birleşmek yolunda bağrımızı kızgın demir misali yakan ve kavuran o şiddetli, derin ve sıcak arzumuz, işte bugün tarihî ve minnetle anılması gereken 14 Mayıs günü gerçekleşiyor. Mayısın 14'ü olan bugünden itibaren; birleşik, şanlı, ölümsüz, büyük vatanımız Yunanistan'ın ayrılmaz bir parçasını oluşturuyoruz. Yunan tümenlerinin Küçük Asya sahillerine çıkarması başlamıştır. İzmir'in dıştaki kalesi Yunan kıtaları tarafından işgal edilmiştir! Kurtarıcılarımız yarın şehre gelecektir. Yaşasın milletimiz!" (**Tarih ve Toplum**, Haziran 1996)

İzmir'e çıkan Yunan askeri **Hisar Camii** imamı, ünlü bestekâr **Rakım (Elkutlu) Hoca**'ya dokunmamıştır. Rakım Hoca, işgal öncesi **Maşatlık**'ta yapılan ve işgali "**lanet**"leyen mitingde "**Yunanlıları keselim dedi**" yalanına dayanılarak "**ipe çekilme**"miştir.

Hrisostomos Yunan ordusuyla beraber İzmir'den "**kaçmaz!**" Ortalıkta "**Türk kanı içmek**"ten bahseden adam niye durup beklesin!? Durup beklemes de; Ermeni, Yahudi, Katolik millet temsilcileriyle birlikte valilik koltuğuna oturan **Nurettin Paşa**'ya hoşgeldin ziyaretine gitmek ister. Paşa heyeti kabul etmez, ama akşamüstü Hrisostomos'u polis marifetiyle **Hükümet Konağı**'na getirtir. Kilise yönetiminden avukat ve tanınmış gazeteci **Çürükçüoğlu Nikolaki** ile tüccardan **Kılımanoğlu**, metropoliti yalnız bırakmak istemezler, birlikte giderler.

Nurettin Paşa "**hakaret**" faslından sonra metropoliti emrindeki "**başbozuk**" takımına teslim eder. Hrisostomos sokak ortasında yapılan işkencelerle can verir. Cinayetin faileri "**yok**"tur. Her dinden Osmanlı vatandaşları olarak birlikte yaşamayı savunan **Çürükçüoğlu** ve **Kılımanoğlu** da "**faili meçhul**" kurbanlardır.

Fethettiği yerlerde "**adalet**" dağıtan Osmanlı, son fethettiği yer olan İzmir'de "adalet"i unutmuştur! Yoksa İzmir'e girenler İttihatçı-Osmanlı değil midir?

Hrisostomos "**linç**" ile öldürüldükten bir hafta sonra kilisesi (**Aya Fotini**) de "**yanar**"! Türkiye de, İzmir de, ne Hrisostomos'un hunharca öldürülüşünü ve ne de "**Güzel İzmir**"in yanışını hatırlar. Hafızalar silinmiş, "**öteki**" gözlüğü takılmıştır.

OLİMPİYAT VE EXPO

İslam millet, öldürülenler "**Hristiyan**" diye mi hatırlamaz? Hani "**yaratılanı Yaratan'dan ötürü**" severdik!

Atatürkçü, "**antiemperyalist Kurtuluş Savaşı**"ında "**olur öyle şeyler**" diye mi hatırlamaz? "**Ama onlar da bize yapmıştı**" savunmasına girer mi?

En rahatı İrkçı-milliyetçi koldan olan: "**Türkler asla böyle şey yapmaz**"! der sıyrılır.

Sonuçta İttihatçı-Cumhuriyetçilerin üç kolu da hatırlamamakta, hatırlatılınca da "**BİZ**" öznesine sarılmakta, "**asla böyle bir şey yapmayız**" demekte birleşir.

"**Papaz**" Hrisostomos her "**Türk**" için "**öteki**"dir, vesselâm!

İstanbul "**Olimpiyat**"ı ne çok istedi, olmadı. Sadece şike, doping "**ayıp**"ı yüzünden mi? Gezi eylemleri mi? Yoksa "**hafızaları silinmemiş**" ülkeler "**1915, linç, yangın, 6-7 Eylül**" ve daha nice "**ayıp**"ları hatırladıkları için mi?

1850-1922 Arasında “**altın çağ**”ını yaşamış olan İzmir “**EXPO**”yu çok istiyor, alabilir mi? Hafızasını korkmadan geri çağırır, Hrisostomos’u, Büyük Yangın’ı hatırlar ve “**Bir Daha Asla**” derse, belki!

ulusoytalat@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yüz yıllık bekleyiş

Talât Ulusoy 22.09.2013

Barış Süreci’nde gözler “**barış**”a dikilmeli, barışın taraflarına değil. “**Kimin barışı**” sorusu anlamsız. Bir yanda tarihlerinin en uzun direnişini haklarına kavuşarak noktalamak isteyen Kürtler, öte yanda “**Kürtler de Türk’tür**” demekten vazgeçmeye zorlanan Türkiye Cumhuriyeti.

Huzurun yüz yıldır “**beklemeye**” alındığı bir ülkede “**Demokrasi Paketi**” gibi barışı güvenceye götürecek bir adım çok önemli. Paketten çıkacaklar 1913 Babiâli Baskını’ndan bu yana süre gelen “**yüz yıllık bekleyiş**”e geçecek mi?

Bu “**uzun bekleyiş**”te vatandaş olarak bizim de payımız var! Yüz yıl önce sadrazamı öldürüp iktidara el koyan, çok partili siyasi hayata son veren “**İttihat ve Terakki**” tayfasından birinin adı geçince neden nüfusun yüzde ellisi “**yuh**” çekmez? Bu “**yuh**” en az sandığa atılan “**oy**” kadar değerli değil mi? **Laik** ya da **İslamcı** çoğu insanın aklına kazınmış “**İttihatçı aşkı**” bir romantizm mi, eğitim eseri “**çakma karakter**” mi?

Soru: “**Özerklik**” talebi neden “**vatanın bölünmesi**”ni çağırıştırır ve neden “**ihanet**” olarak algılanır? “**Üniter devlet**” yanlısı olan “**vatansever**”dir diye nerede yazar? Allah’ın kitabında mı, İttihat’ın kitabında mı?

Bu şartlı refleksler bir “**İttihatçı zihniyet**” tutsaklığıdır. **Ulu Önder, Talat Paşa, Sarıkamış** gibi adları ve sıfatları “**duymak**” coşturuyorsa, “**sevgi ve nefret**” dünyanıza sinir sisteminiz egemense, “**milli ve tek tip**” eğitim ve “**milli medya**” sizi iyi yetiştirmiştir! “**Bak**” ama “**görme**”, “**duy**” ama “**anlama**” eğitiminden geçenler için savaşta 400 bin askerin ölümüne sebep olan, Anadolu’da yaşayan Hristiyan vatandaşları sürgünler ve soygunlarla yok eden “**kahraman**” İttihatçı çete ne yapsa yeridir!

“Şu felaketlerin, şu belâların başımıza gelmesine sebep bizim yaptıklarımızdır. Üç beş rezilin (İttihatçılar kastediliyor) yedi sekiz seneden beri yapmış oldukları alçaklık ve cinayetlere, sessiz kalmasaydık onlar bu alçaklık ve cinayetlerinde bu kadar ileri gidebilirler miydi? Şu halde bizim sessiz kalmamız (bunlara hizmet eden) bir iş değil miydi; ve gelen felaketle o suskunluğun derin cezasını çekmiyor muyuz?..”
(*İslahat*, 23 Mayıs 1919)

Bu satırlar *İslahat*’ın başyazarı, **Hürriyet ve İtilaf Fırkası**’dan avukat **Sabitzade Emin Süreyya**’nın kaleminden. Gazetede arkadaşı avukat **Çürükçüoğlu Nikolaki** ile birlikte “**her dinden, her renkten insanların barış içinde birlikte yaşaması**” için yazılar yazmaktadır. Sahi “**Hürriyet ve İtilaf**” hainlerin partisiydi, değil mi?

İttihatçıların silahşoru, İttihatçılığın her pisliğini görmüş **Hasan Tahsin** de “**tövbekâr**” olduktan sonra benzer görüşler dile getirir gazetesindeki yazılarında. “*Taparcasına sevdikleri cemiyetin ve partinin* (İttihat Terakki)

yahut siyasi imanın tutar bir yeri kaldı mı? Cemiyet'in (İttihat Terakki) siyasi hayatında **bütün eylemlerinde kan ve cinayet, zulüm ve suiistimal**,..” vardır der! (Hukuku Beşer, 11 Aralık 1918)

Hasan Tahsin de, Emin Süreyya da “beş sene için İzmir’in Yunanistan denetimine” verilmesine, bunun “Türklerle Rumlar arasında sonsuza kadar devam edecek bir düşmanlık” nedeni olacağı için karşı çıkarlar yazılarında, sadece “Türklerin vatani” olsun diye değil.

Hasan Tahsin, Yunan askeri İzmir’e çıktığı sabah “Frenk Caddesi”nde kiracı olduğu Rum kadının evindeki yatağında ölü bulunur!

Savaş sırasında (1914-1918) İttihatçıların “feth”e gönderdiği Celal Bey’in “sermayeyi İslamlaştırma-Türkleştirme” faaliyetleri ve Körfez’deki İngiliz ablukasından ötürü büyük bir ekonomik çöküntü yaşayan İzmir’de Hristiyan vatandaşlar ve Emin Süreyya gibi aydınlar İttihatçılar tarafından sürekli saldırıya uğrar. Bu karanlık günlere kıyasla İzmir, 1919-1922 arasında az biraz “nefes” alabilir.

Yunan askerleri “Küçük Asya Felaketi”nden kaçma hazırlıkları içindeyken; Emin Süreyya, Çürükçüoğlu Nikolaki ve İzmir’in önde gelenleri “İttihatçı Ankara”yı İzmir’de görmek yerine, “Osmanlı’ya bağlı, çok milletli özerk” yönetim ister. 30 Temmuz 1922’de merkezi İzmir olan **Özerk Yönetim** ilan edilir.

İzmir’den “ihbarcı” bulamayan İttihatçılar “Mersin İdman Yurdu” imzasıyla Ankara’ya, 3 Temmuz 1922 günü okunan şu telgrafı çeker:

“İzmir, Bursa, Edirne gibi... topraklarımızı kirlettikleri günden itibaren... zulüm ve haksızlığa koyulan, urz ve mal ve hayata kudurmuşçasına bir tavır ile musallat olan, kutsallık ve insanlık eserleri adına bütün varlıkları imha eyleyen vahşi ve cani Yunanlılara kötülük ve fesat aleti olan... bazı alçakların bütün İzmir Müslümanları adına imzaladıkları bir muhtıra ile Yunanlıların koruması altında olmak üzere İzmir ve bağlı yerler için özerk yönetim talep ettikleri haber alınmıştır...”

İhbarın gereği yapılır! Metropolit Hrisostomos’un “linç” edildiği 10 Eylül 1922’de **Çürükçüoğlu “ölü”** bulunur! İzmir’de çok sevilen **Emin Süreyya** da o günlerde ortadan kaldırılmak istenir, başaramazlar. Nihayet Aralık 1922’de punduna getirip asarlar.

“Yüz yıllık İttihatçı geçmiş” sadece “demokrasi” paketiyle aklanıp paklanacak gibi değil. İttihat pisliklerini herkese bulaştırdı. Üzerimize bulaşan kirlerden arınmadan, “helalleşerek” 2023’te bayram yapmak, yüz yıllık “faili belli” cinayet ve hırsızlıklara “ortak” olmaktır.

Ne demişti Başbakan: “Dün unutulursa yarın aynı şeyler tekrar yaşanır.”

ulusoytalat@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Padişahım sen ölmedin!

Talât Ulusoy 30.09.2013

Eğitim eliyle **"zihin"**lerine kakıldığı için, millet Atatürk'e ve kurduğu Cumhuriyet'e **"minnettar"**dır. Bu yükün altında Atatürk'ün **"buyruk"**larını tartışmak asla düşünülemez. Sonsuz **"şükran"**, sonunda sorgusuz bağlılığı getirir. Oysa bu hâl **"biat"** kültürüdür, **"düşünce özgürlüğü"**nün değil, **"inanç"**ın amentüsüdür. **"Padişahım çok yaşa"** tezahüratı **"Atatürk sen ölmedin"** niyazından daha dünyalıdır.

Her yaştan gencin, başarmak için gerekenler **"damarlardaki asil kan"**da var olduğu hâlde yıllardır **"birinci vazife"**sini bir türlü başaramadığı başka ülke var mı? Bağımsızlık elden gitti gidiyor, Cumhuriyet ha yıkıldı, ha yıkılacak! Acaba bir **"imalat hatası"** mı var, inşaatın **"temel"**i bu **"zemin"**e uygun mu, **"çürük"** mü yapılmış diye sorgulamak bir **"laik günah"**tır!

Saltanat'ta herkes **"köle"**ydi, Cumhuriyet sayesinde özgür **"vatandaş"** olduk! İşte o **"çocuk"**luk marşımız: **"Kamutay bugün doğdu ve saltanatı boğdu!"** Anayasa'nın **"değiştirilemez"** üç maddesinden daha güçlü biçimde **"zihin"**e kazınmıştır bu dize. Kemalist'i de, demokrasi yüzü görmemiş Cumhuriyet'e **"100. Yıl kutlamaları"** için şimdiden kolları sıvayanları da **"zihniyet"** oluşumunda bu kaynaktan beslenir.

"Kanun-u Esasiye"de (Esas Kanun, **ilk Anayasa**, 1876), yer alan temel hak ve özgürlüklerin hiçbirisi 1921 **"Teşkilat-ı Esasiye"**de (**örgütlenme esasları**, yani anayasa değil) yer almaz. **"Kurtuluş Savaşı"**nda hak ve özgürlük aranmaz, bu bir **"devrim kanunu"**dur diyebilirsiniz. İlk Anayasa'dan (1876) sonra bu ülke de **"hiç"** hak ve özgürlükleri güvenceye alan anayasa yapılmamıştır, yapılanlar hep **"İttihatçı teşkilat"**ı güçlendirmek içindir. O zaman **"devrim kanun"**larını korumak için **"İttihatçı zihniyet"**in tek ve hâkim kılınmasına da **"diktatörlük"** denmez mi?

Nitekim, 20 Nisan 1924'te Meclis'te kabul edilen **"Teşkilat-ı Esasiye"**ye **"Türklerin Kamu Hakları"** başlığıyla kimi haklar konulmuştur. Konulmuştur ama hızla geri alınmıştır! Önceden (3 Mart) çıkarılan **"Tevhid-i Tedrisat Kanunu"** ile 1876'da getirilen eğitim özgürlüğü zaten ortadan kaldırılmıştır. 4 Mart 1925'te çıkarılan **"Takrir-i Sükûn Kanunu"** ve ardından gelen **"İnkılâp Kanunları"** ile düşünce özgürlüğü yok edilmiştir.

"Teşkilat-ı Esasiye"de (1924): **"sıkıyönetim"** hâlinde, bütün özgürlükler **"geçici"** olarak sınırlandırılabilir veya ertelenebilir denir. Cumhuriyet tarihinin önemli bir bölümü **"sıkıyönetim"** altında geçtiğine göre, **"sıkıyönetim"** bir Cumhuriyet **"ilke"**sidir.

"Kanun-u Esasi"deki **"Dilekçe Hakkı"** maddesiyle her vatandaş her rütbeden memur hakkında şikâyet etme hakkına sahipken, hâlâ yürürlükteki **"Darbeli Cumhuriyet Anayasası"**na konulan **"darbeyi başaran rütbeli memurlar asla yargılanamaz"** maddesi de bir Cumhuriyet **"ilke"**siydi.

"Kanun-u Esasi"nin 26'ncı maddesinde, **"İşkence ve sair her nevi eziyet katiyen ve külliyyen yasaktır"** diye açıkça yazılırken, **"Teşkilat-ı Esasiye"**de bu açık ifade yoktur. Cumhuriyet tarihinin faili meçhulleri, işkenceleri ve **"aşırı"** güç kullanımları da bir Cumhuriyet **"ilke"**si hâline gelmemiş miydi?

Bu örnekler **"yüklenmiş zihniyet"**ten kurtulmaya yetmeyebilir. O zaman **"tebaa"**lıktan **"vatandaşlık"**a geçişi bir başka **"mihenk taşı"**na vuralım.

Hürriyetin ilanının (1908) hemen ardından ilkokullara **"Malumat-ı Medeniye"** (**Uygarlık Bilgileri**) dersi konur. Bu ders Cumhuriyet dönemi boyunca okutulan yurttaşlık bilgisi, gibi derslerin başlangıcıdır. Bu ders için yazılmış ilk kitaplardan biri **"Rehber-i İttihad"**dır (**Birlik Rehberi**, 1909). Yazarı Balıkesir'in Müstecap köyünden, Eski Foça'nın damadı, bir ayağı İzmir öteki ayağı İstanbul'da olan hukukçu **Müstecabi İsmet**'tir.

"Rehber-i İttihad"da çocuklara her din ve dilden insanların eşit vatandaş olduğu anlatılır **"insanlık, eşitlik, özgürlük"** kavramları öğretilir. İlk kez **"millet meclisi"** ifadesi kullanılır ve **"Dil Devrimi"** yapanların

anlayamayacağı kadar temiz bir Türkçesi vardır. Bu “**tehlikeli**” gidiş 1912 “**Sopalı Seçim**”i, 1913 “**Babıâli Baskını**”, 1914 Almanya emrinde “**savaş**” ve “**kurtuluş**” darbeleriyle durdurulur.

Millet-i Hâkime, yani Türk ve İslam millet bir cumhuriyet için yola çıktıysa, doksan yıl boyunca eşit haklı yurttaşların demokratik cumhuriyetine niye varamadı? Demokrasiziz cumhuriyete ne denir? Hiç mi “**hırsız**”ın suçu yok?!

Dondurulmuş “**zihin**”leri çözdürmek için açıkça koyalım: Yapılanlar “**demokratik cumhuriyet**” amacıyla yapılmadı. Evet, bir “**kurtuluş savaşı**” verildi, bunun nelerden ve kimlerden kurtuluş demek olduğunu iyi bakmak gerekir. Sadece doksan yıla bakmak yeter.

Millet-i Mahkûme yani Müslüman olmayan Osmanlı “**tebaa**”ları eşit haklı “**vatandaş**” hakkını aldıktan sonra zenaatte, ziraatte, ticarete çok çalıştı, biriktirdiği sermayeyi sanayiye yatırdı, hızla zenginleşti. “**Bin atlı akınlar**” ile, “**kelle**” vergileriyle geçinmeye alışmış **Millet-i Hâkime**, yani İslam Millet (sonradan Türk, daha sonra Türk-İslam) “**yaya**” kaldı! Ermeniler üstüne yapılan “**1915 akınları**”yla yükselen ve Dersim’den bugüne varan süreç, Millet-i Hâkime’nin “**akın**”larıdır!

Bitirirken iki “**ahret**” sorusuna izin verin:

“**Kanun-u Esasi**” ruhunda mı, “**Teşkilat-ı Esasiye**” ruhunda mı bir yeni anayasa istersiniz?

Eski Foça’da “**Müstecabi İsmet Sokağı**” var mı? Ana cadde kesin “**Atatürk**”tür! O hiç ölmedi!

ulusoytalat@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kurban ve ‘ötekiler’

Talât Ulusoy 07.10.2013

“**Demokratikleşme Paketi**”ndeki öneriler yoğun tartışılıyor. Bu tartışmalarda “**yüzleşme**” boyutu hiç atlanmamalı. Çünkü “**İttihatçı zihniyet**” tarihten besleniyor ve bu zihniyetle “**yüzleşmeden demokratikleşme**” kalıcı olamaz. Paket’teki “**kurban derisi ve sakatat**”ta **Türk Hava Kurumu** (THK) tekeline son verilmesi önerisi bu bakımdan anlamlı bir örnek oluşturabilir.

Bu öneri, “**İslamcılar**” Atatürk’ün kurduğu bir “**müessese**”yi daha çokertmek istiyor, diye eleştiriliyor. Oysa “**saklı**” tarihe dönüp bakılırsa, İttihatçılar’ın “**sakatata musallat**” olmaya “**öteki**”ler üzerinden başladığı görülür. Haksızlıkların köklerinin “**Yüz Yıllık Vesayet**”in “**şeytani zihniyet**”inde yattığı fark edilirse kalıcı bir “**demokratikleşme**” sağlanabilir kanısındayım.

TANIDIK BİR KAMPANYA

Bir süre "**kim**"den söz ediliyor sorusunun karşılığı olmayacak, okurken aklınızdan geçen "**kim**"leri not edin lütfen. Böylece "**saklı tarih**" üstüne bir "**test**" de yapmış olalım.

"Türkün en kıskanç bir his ile sarıldığı bir müesseseye karşı adeta hıyanet mahiyetini alan bir hareketten vazgeçeceklerini ümit etmiştik," diye başlar (Yanıkıyurt/ İzmir- 4 Ocak 1926, başyazı) "**kampanya**". Buradaki "**müessese**" Şubat 1925'te kurulan "**Tayyare Cemiyeti**" (**TaCe**)'dir, ki on yıl sonra **THK** adını alacaktır.

Hangi hain bu "**hıyanet**"ten vazgeçeceği umulan? Gazete aynı gün kuruluş yıldönümü için kaleme alınan bir yazıda siyasi çizgisini "**Gazi'nin ve Cumhuriyet Halk Fırkası'nın gösterdiği istikamette ilerlemek**" olarak açıkladığına göre "**Gazi ve Fırka**"ya muhalif olmalılar..

Başyazının (kısaltılmış ve sadeleştirilmiş) devamı şöyle: *"Ekmeğini yedikleri,.. asil bir ulusa karşı gösterilen bu inadına cesareti nereden aldıklarını bilemiyoruz... eğer **TaCe**'ne karşı giriştikleri bu kötülük dolu hareketlerinde daha fazla ısrar edecek olurlarsa gençlerin tahammülünün kalmaması ... pek olasıdır..."*

Gençlerin "**tahammül**"ü kaşındığına göre "**dâhili bedhah**"lardan bir mi acaba?

Ertesi gün konu manşettedir: *"**TaCe**'ne ayrılmakta olan bir parayı kuruyasınca kursaklarına sokmak için ısrar etmeleri yüzünden" **Vali (İhsan) Paşa** "derhal olaya el koymuştur... Hükümet Teşkilat-ı Esasiye Kanunu (TEK) gereğince Türkiye'de yerleşik ve Türk tabiiyetini sahip bütün vatandaşları Türk olarak kabul etmiş ve... din ile dünya işlerini kesin ve köklü biçimde birbirinden ayırmıştır."*

Kimden söz ediliyor; "**Mürteci**"ler mi, Çerkesler veya Kürtler mi? Kampanya üçüncü gününe varmıştır ve başyazı bugün "**Hürriyet**"te yazılmış gibi tazedir ve "**kim**" sorusunu yanıtlamanın da vaktidir:

*"... Türk vatanında yalnız Türk vardır... üç buçuk haddini bilmez **haham**ın hâlâ bir **Yahudi** varlığını korumak uğruna bin bir çeşit oyuna başvurmalarını nasıl sessiz geçiştirebiliriz?.. On iki günden beri Yahudi kursağına bir gram et girmemiştir... Bütün bunlara rağmen biz her şeyi unutmak istedik. Din ve mezhep ayrımsız her vatandaşa yüksek Türklük payesi vermekte tereddüt göstermedik..."*

Yanıtın "**Yahudi**" ve "**haham**" olabileceği geçmiş miydi aklınızdan?

7 Ocak günü "**kampanya**" başyazıda "**tehdit**" dozunu yükseltir: *"Bu memlekette artık cemaat hayatına müsaade edemeyeceğiz. Hepimizin malı olması gereken **TEK 'Türkiye'de Türkler vardır'** diyor. Buna karşılık siz de ya Türk olarak burada oturacak veyahut ... Biz bu memlekette bizden olmamakta ısrar edenlere hayat hakkı vermeyeceğiz. Ne yaparsınız diye sormayınız. Siz de biliyorsunuz ki Yunan işgali zamanındaki yılışık ve müstehzi hâllerinize rağmen Türk bir şey söylememiş ve fakat **çok şeyler yapmıştı**... Siz beş yüz sene et yemeseniz, hatta topyekûn açlıktan can verseniz bizim bir kılıımız bile kıpırdamaz... Biliyorsunuz ki sizi bütün mazinize rağmen bir vatandaş gibi kabulde tereddüt göstermedik. Bu âli cenabı dünyanın hiçbir milletinde göremezsiniz. Daha geçen sene Rusya'da, Romanya'da, hatta İsviçre'de başınıza gelenleri hiç kimse unutmadı. Siz; dünya yüzünde böyle Yahudi milleti kaldıkça herkesin nefretinden asla kurtulamayacaksınız."*

Hitler'in sözleri mi bunlar, yoksa "**İttihatçılar**"dan mı öğrendi her şeyi?

7 Ocak'taki haber: *"...Yahudi hahamları.. on beş gündür et kesmemekte ... Yahudi cemaati de on beş gündür et yüzüne hasret bulunmaktaydı ... hahamlar nihayet ... kaçak et kesmeye karar vermişler ve ... sağladıkları altı yüz kuzuyu bu sabah Karşıyaka'da boğazlamışlardır. Yahudiler et kokusunu duyunca vapur vapur Karşıyaka'ya taşınmaya başlamışlardır..."*

Yakın tarihte de sık tanık olduğumuz "**Türkiye Türklerindir kampanyası**" 17 Ocak'taki başyazıyla zirve yapıyor: *"... Yahudi hahamlarının hayvan sakatatında, kuzu içkembelerinin içinde ne işi vardır?.. Vilayet konuya hak ettiği*

önemi verdi..., haham efendiler de burunlarını koyun işkembelerinden çıkardılar... Vilayet ... bu çizgiyi aşanları kulaklarından tutup İstiklal Mahkemesi'ne yollamalılar, sonunun ne olacağını bunlara göstermelidir."

"İttihatçı zihniyet" en kolay "dil"inden yakalanır, ne pis kokan, "aşağılama" dolu bir "dil"dir o! "Kampanya" kalıpları da hep aynıdır: "Ey Türk Gençliği", "Türk vatanında yalnız Türk vardır", "Ya sev, ya terk et" ve ...

Bu "derin" ve "yüzsüz gelenek" ile yüzleşmeden demokratikleşme gerçekten "zor". Üstelik "İttihatçı Zihniyet" Osmanlı'dan mirastır ve bilinir ki Osmanlı'da "oyun" çok!

ulusoytalat@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Masumiyet müzesi

Talât Ulusoy 14.10.2013

"Cumhuriyet" doksanyıllık bir "İttihatçı saltanatı"dır. Cumhuriyet ilanından yirmi üç yıl sonra çok partili siyasi hayata geçilmesine rağmen, vesayet ve zihniyetin "saltanat"ı kesintisizdir.

9 Ekim 2013 günü Yargıtay kararıyla "saltanat", tarihinin ilk "ceza"sını yedi. Hiç kimse bu "ceza" ile "saltanat"ın yıkıldığı hayaline kapılmasın! "Saltanat" sadece hukuk yolları ve mahkeme salonları ile yıkılamaz. Çünkü bu "saltanat" üç beş "darbeci memur"un işi değildir. "Saltanat"ı "meşru"laştıran "kuvvet" değil "zihniyet"tir. "Zihniyet saltanatı" hayatımızın her alanında, özellikle de "milli dil"imizin başköşesinde yaşıyor.

OTOBÜS YOLCULARI

"Ermeni denince aklımıza derhal aşırı düşman, komitacı, katil bir tip gelir değil mi? Gerçekte öyledir de... Türk vatanında Türkçe konuşmak gereğini düşününüz, şu okuyacağınız olayı düşününüz, sonra da karar veriniz. Görünüz bu komik tehlike karşısında biz nasıl feryat etmeyelim, Yahudilerin zihniyetinin imhası için bu vefasız millete ait kurumların dağıtılmasını nasıl istemeyelim!..

Ermenilerle Yahudileri kıyaslarsak ne netice alırız?

Ermenilerle Yahudileri kıyaslamak için **Son Saat** gazetesinin yazdığı şu olayı hep beraber okuyalım:

'Aydın gençlerimizin Türkiye'de Türkçeyi egemen kılma çalışmalarının Müslüman olmayan vatandaşlarımızda yaptığı etkiyi gösteren bir olay, önceki gün Şişli tramvayında cereyan etmiştir.

Tramvay henüz garaj önündedir... Kondüktör henüz hareket etmemiş olduğu halde bir yolcu:

Osmanbey'e geldik mi?

diye sormuştur. Kondüktör de:

Hayır Toptaşı'ndayız!..

cevabını vermiştir. Şakayı şakayla karşılamıştır.. Doğal olarak tramvayda herkes gülüşmektedir. Bu arada ön sırada oturan Musevi bir genç de ... kondüktöre Türkçe şakalar yapmıştır.

Bir müddet sonra tramvaya diğer bir yolcu gelmiş, bu gencin yanına oturmuştur. Yolcunun bastonunun ucu Musevi'nin pantolonuna hafifçe dokunmuştur. Bu Musevi genç derhal sinirlenmiş ve Fransızca olarak:

Mösyö pantolonumu kirlettiniz!

demiştir. Yolcu bu seslenişten bir şey anlamamış, genç sözünü Fransızca tekrarlamıştır.

Bastonlu zat:

Türkçe söyleyiniz efendim,

diye pek kibar bir biçimde bir uyarıda bulunmuş ise de bu Musevi güya hiç Türkçe bilmediğini ve yabancı olduğunu kanıtlar gibi elleriyle gözleriyle işaret yapmaya başlamıştır. Bu hali gören tramvaydaki Ermenilerden biri dayanamamış:

Demin bülbül gibi Türkçe konuşuyordun ne çabuk unuttun?..

Türk vatanında Türk dilinin egemen olmasından daha doğal ne olabilir?.. İtalyan Başbakanı Mösyö Mussolini'nin Tirol eyaletindeki Almanlara İtalyancayı konuşturmaya azmetmiş olması, Türk vatanında Türkçeyi egemen kılmaya azimli ve kararlı olmamızdan herhalde daha doğal değildir.. Kaldı ki biz Yahudilere hiç çekinmeden, asla ikircime düşmeden (vatandaşlık) tahsis ettik. Fakat onlar...

'Hayır, Türkçe konuşmayacağız!' diyorlar.

Artık yeter!.. Yahudiler ne istiyorlar?.. Yiyip içtikleri, keyif sürdükleri bu vatanda hâlâ ve hâlâ cemaat hayatı yaşamak... istiyorlar..!"

MİLLİ NEFRET DİLİ

"Kürtlere anadilde eğitim hakkı, öyle mi? **Artık yeter!.. Kürtler ne istiyorlar?.. Yiyip içtikleri, keyif sürdükleri bu vatanda hâlâ..!**" gibisinden otobüs muhabbetlerine siz de tanık oldunuz mu?

İlklere işlemiş bu "nefret" diline çok aşinayız. "İttihatçı zihniyet" in "Millet-i Hâkime"likten beri terk etmediği "milli dil" budur işte! Ve maalesef, "vatandaşlık tahsis etme" cömertliği (!) gösterdiğimiz "Millet-i mahkûme" den arta kalan insanlara karşı kullanılan bu "nefret" dili çok insan için "gayet doğal" dır! Yıllarca

hem Ermeni, Rum, Yahudi ve Kürt'e "**vatandaş Türkçe konuş**" diye baskı uygulayan, hem de onların Türkçelerini "**taklit**" etmeyi "**sanat**" sanan bir "**zihniyet**"in dilidir. Tribünlerde, mahalle kavgalarının "**küfür**" dilidir bu. Hatta çocuk şiirleri ve oyunlarını kirlenmiş bir dildir. Her salı günü siyasi partilerin grup toplantılarında kullanılan "**kürsü**" dilidir. Hele hele sosyal medyada dizginsiz koşturulan bir dildir.

Otobüste geçen "**olay**"ı **Son Saat** gazetesinden beğenerek alan ve "**Ulusal birlik ülküsü...**" başlığıyla yayımlayan gazete, "**liberal**" olarak tanınan ve 1931'de Serbest Fırka'yı destekleyen "**Hizmet**"tir (İzmir, 5 Mart 1928). "**İttihatçı dil**"e sıradan bir örnek olsun diye sadeleştirdim ve kısalttım.

CUMHURİYET ÖNCESİ "MASUMİYET MÜZESİ"

Çok partili siyasi hayatta Cumhuriyet Halk Partisi (CHP) karşısına çıkan partiler; görece "**liberal-demokrat**" bir çizginin takipçisi olarak "**farklı**" tanımlamışlardır kendilerini. Ama bu fark hep "**1923 sonrası**" üstüne temellendirilir. Genelde Osmanlı'ya, özellikle de 1912 ile 1923 arasına "**farklı**" bakmazlar.

"**Millet-i Hâkime**" otobüsünde 1923'e kadar beraber yol alanların bir bölümü "**Cumhuriyet**" durağında indirildikten sonra "**muhalefet**"e başlar. Bugün Meclis'teki bütün siyasi partiler birbirlerinden "**fark**"larını; "**Camileri odun deposu yaptın**", "**Dersim'i sen bombaladın**" ve benzeri Cumhuriyet dönemi "**günah**"ları üstünden tarif eder.

"**Cumhuriyet durağı**"ndan öncesi "**Fetihler ve şehitler**" üstünden sınırsız övgülerle geçiştirilir. "**Günah**"lar konu edilince tek yol hep bir ağızdan "**inkâr**"dır: "**Hayır, biz öyle şey yapmayız!**"

İnanmayanlara bir de "**andımız**" var: "**Türküm, doğruyum, masumum!**"

ulusoytalat@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Çerçi! Ya sev, ya sev!

Talât Ulusoy 21.10.2013

İnsanları yurdundan sürmek için ille köyünden alıp yayan yapıldak yollara düşürmek gerekmez.

Ege'nin "**ekonomi**"sini "**feth**"e yollanan **Celal Bayar**'ın 1914-1918 arasındaki "**başarı**"larından sonra, İttihatçılar daha "**ince**" yollar geliştirdi: İnsanı işsiz bırakmak, her yolla taciz etmek, "**ya sev ya terk et**" diyerek "**milli kibarlık**" göstermek gibi...

Cumhuriyet'te İttihatçılar işleri artık eskisi gibi "**Teşkilat-ı Mahsusa**" eliyle değil, "**milli basın**"ın başını çektiği "**kampanya**"lar zinciriyle yürütür. Yahudilerin kestikleri hayvanların sakatatına el koymak için fitillenen bir kampanyayı (**Kurban ve ötekiler**, 7 Ekim, **Taraf**), iki ay sonra yeni bir "**milli duyarlılık**" kampanyası izler. Kısaltılmış ve sadeleştirilmiş olarak o günlerden bir yaprak:

"*Milas Türk Ocağı tarafından köylülerin durumu hakkında İsmet Paşa hazretlerine sunulanlar çok ilgi çekicidir. Köylüyü Yahudi vurgunculuğundan kurtarmak zorunluluğu vardır ... halkın rica girişimlerini lutfen kabul ederek*

... İsmet Paşa ... Muğla'yı, Milas'ı da onurlandırmışlardır

Milas Türk Ocağı kendisinden beklemekte pek haklı olduğumuz bilinçli bir hareketle bu güzel fırsattan yararlandı. Onurlarına düzenledikleri bir ziyafette Türk gençlerine has bir yiğitlik ve ve samimiyetle memleketin ekonomik durumunu, köylünün bir avuç Yahudi elinde nasıl çaresiz bir alet haline gelmiş olduğunu çok kötü bir tablo olarak Başbakan Paşa Hazretlerine sundular.

Türk'ün Cumhuriyet devrindeki ... bütün çalışmalarına rağmen maalesef bazı yerlerde pek ufak bir Yahudi azınlığı köylümüze ekonomik bakımdan hâlâ egemendir. Birkaç düzineyi geçmeyen bir Yahudi kitlesi haksız kaynaklardan sağlanmış ufak tefek parasal sermayelerle köylülerin emek ürününü elinden almakta, kışın çamurlar içinde yazın yakıcı bir güneş altında aralıksız bir emek ile elde edilen mütevazı ürünü vurgunculuk ve faizcilik yollarıyla hep kendisine yontmaktadır. İşte Milas da maalesef bu Yahudi ekonomik egemenliğinin kurbanı olan kasabalarımızdan biridir ..." (29 Mart 1926, **Hizmet**)

ÇERÇİ MOİZ, YAZ DEFTERİ!

Çerçi, gezgin satıcı demek. Tek atın çektiği bir kapalı araba düşünün, içi öyle düzenlenmiştir ki, iğneden ipliğe **tuhafiye**, aynadan tarağa **züccaciye** ve bir top basma, pazen, amerikan bezi türü **manifatura** özenle raflarına yerleştirilmiştir. Yani "**ufak**" sermayeli bir iş. Yahudi "**küçük esnaf**" mahalle mahalle, köy köy dolaşarak satar mallarını. Kenarları lime lime, köşeleri kıvrık kopuk "**veresiye defteri**"ne yazılır alınan, hasattan sonra ödenecektir. Yani çileli bir iştir.

Millet-i Hâkime düzeninde İslam millet böyle işlere tenezzül etmez, ağalığına beyliğine yakışmaz. Yahudi onun hizmetkârıdır, Ama **hizmetkâr zengin olmaya başlarsa... Millet-i Hâkime** düzenini **Türk** olarak sürdüren **İttihatçı Cumhuriyet** ona haddini bildirir. Milli ekonomide "**Türk**" olmayan çerçiye bile izin yoktur.

O günlerde kampanya kampanyaları kovalar. 14 Nisan 1926 tarihli **Yanık yurt** gazetesi manşetten sorar: "**Yahudiler gümrüklerde hâlâ çalışıyor mu?**" Bu baskılarla dağ köyündeki "**çerçi**"den İzmir gümrüğündeki çalışana kadar bütün Yahudileri "**işsiz**" bırakmak ve göçe zorlamaktır amaçlanan.

İttihatçıların yirmi yıllık "**operasyon**" gazetesi ve Celal Bey'in sağ kolu **Anadolu** gazetesi, milletin merakla beklediği (!) bir haberle 1930 yılının ilk (9 Ocak) bombasını patlatır "**Şarapların sağlığa aykırı olduğu belirlendi!**"

"Memleket dâhilinde üretilerek piyasaya sürülen şaraplar şimdiye kadar tahlil edilmiyordu... Bu önemli noktayı dikkate alan İspirto ve İspirtolu İçkiler İnhisarı İzmir Bölge Başmüdürlüğü, bölgesinde üretilen şarapları ... derhal faaliyete geçerek tahlile başlamıştır. Tahlil sonuçları çok ilginçtir. Aldığımız bilgiye göre İzmir ile bölgesindeki çeşitli imalathanelerde üretilerek piyasaya sürülen şarapların ... sağlığa aykırı bir durumda olduğu görülmüştür. İzmir piyasasındaki şarapların birçoğu boya ile boyandığı gibi içine fazla miktarda da 'tanen' konmuştur. Yalnız su ile yapılmış ve içine biraz ispirto karıştırılmış simsiyah şaraplara da rastlanmıştır... Yapılan soruşturmaya göre bu sağlığa aykırı şarapları üretenler en çok Yahudilerdir..."

Hayalî bir "**Yahudi**" üzerinden "**milli dava**" haberi. Asparagas değil, merkez medyadan bugün de tanıdığımız, düpedüz "**yazdırılmış**" bir haber. **Anadolu** İttihatçıların Ege Bölgesi resmî yayın organı. Haber diye verdiği "**psikolojik harekât**" haberinde tek bir isim ve adres yoktur!

Benzer "**kamuoyu oluşturma**" abaları başta İstanbul olmak üzere Yahudilerin yaşadığı her şehirde hemen her gün bıkmadan sürdürölür. Paralelinde aralıksız bir "**vatandaş Türkçe konuş**" kampanyaları, "**şirketlerde Türkçe mecburiyeti**" genelgeleriyle yayılım ateşi altına alınır Yahudi yurttaşlar. Karikatölrlerde, radyo ve tiyatro oyunlarında, "**Yahudi fıkraları**"nda nefret söylemleri ve aşağılama gırla gider.

Kampanyalar zinciri "**sonuç**" verir, **1934 Trakya "olay"**ları yaşanır ve ertesinde beş yüz binden fazla Yahudi yurttaş, "**Ya sev, ya terk et**" komutu uyarınca ölkesini terketmek zorunda kalır.

"**Sev**" emrine uyup kalanlar nüfus kayıtlarında "**kod nmarası 3**" olarak fişlenen **Türk**'lerdir!

Yeni anayasa çalışmalarında hâlâ "**Türk vatandaşlığı**"nda ısrar edenler "**ya sev, ya sev**" diyenlerdir.

ulusoytalat@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağılantısı)

Doksan sekiz yaşında!

Talât Ulusoy 29.10.2013

"**Cumhuriyet**" resmen doksanına bastı. Yıllardır ne yönetilenler "**bu cumhuriyet**"i sevdi ne de yönetmeyi "**veraseten hak**" gören azınlık "**bu cahil halkı**".

Cumhuriyet için hep "**Köylü milletin efendisi**"ydi. Galiba doksan yılın "**tek doğıru**" sözü de bu; hâlâ "**vesayetçi**" milletin "**işçi, köylü, kapıcı, hizmetli, esnaf**" gibi "**alt tabaka**" insanlara "**efendiiii!**" diye ünlediğini ve emrindeki askere ayakkabısını sildiren darbeci "**paşa**"yı hatırlarsanız...

Yargı önünde "**vesayetçi**" olarak tescillenenler ve hayranları kendilerini hep Cumhuriyet'in "**asıl sahip**"i bir "**kurucu millet**" olarak görür. Öyledir! Ancak "**kuruluş**" 1923'te değıl 1915'te başlar ve doksan sekiz yılda Hristiyanlar yok düzeyine indirilmiştir. **Lozan**'da altına imza atılan "**1915'te gasp edilen Ermeni mallarının geri verilmesi**"ne dair hükümlere uyulmaması bir "**Cumhuriyet zaferi**"dir.

HALK CAHİLDİR, İRTİCA HORTLAYABİLİR!

"... Son günlerin olayları birçok kimseyi ne istediklerini bilmez, ne olduklarını anlamaz bir duruma düşürdü... Aydınlar diktatörlüğü, faşizm,.. sözkonusu oldu ve olmakta devam ediyor. şimdi de İstanbul'da bir gazete **Gazi Hazretleri**'nin İstanbul'u onurlandırdığı gün, '**Nasıl Rusya'da komünizm, İtalya'da faşizm varsa biz de Kemalizm istiyoruz**' diyor. Bu yeni istek herhalde (izm) kafiyesinin cazibesine kapılmaktan başka bir sakatlığın ürünü olmasa gerektir... Pusulasını şaşırmış ne istediğini bilmeyenler ancak bu şekilde birbirini tutmayan istekleri ortaya atabilirler... Türkiye en gelişmiş yönetimin cumhuriyet olduğına inanmış ve ona kalbini, inancını bağlamıştır... Tek istediğı onun gereklerine tam ve kesin bir bağıllıktır... **Bu memleketin biricik ihtiyacı,**

cumhuriyetin anlamını veren serbest seçimler, tartışma özgürlüğü, parti kurmanın serbest olmasıdır.

Bütün yaraların tedavisi buradadır..."

Arabaşlıktan bu yana okuduklarınız Ege Bölgesi'ne seslenen **Yeni Asır** gazetesinin, 4 Aralık 1930 tarihli ve **İsmail Hakkı** imzalı başyazısından bir alıntıydı.

"ZARARLI DÜŞÜNCELER" CUMHURİYETİ

"Düşünce ve yayın özgürlüğünün kısıtlanmasından çıkacak zarar, çok fazla olmasından oluşabilecek sakıncalardan daima fazladır. Bunun için düşünce alanında yapılan soruşturmaların gayesini ve faydasını biz bir türlü anlayamıyoruz. Bir düşüncenin baskı altına alınması ona ancak kuvvet verebilir. Hiçbir inanış hapis korkusu ile durdurulamamıştır.

*... Nazım Hikmet'in şiirlerini yüzyıllarca sonra, yine zevkle okuyacaklarına şüphe olmayan çocuklarımız bu büyük şairin düşüncelerinin (bedelini) özgürlüğüyle ödediğini öğrenecek olurlarsa, bilmeyiz ne düşüneceklerdir?..
Düşünce özgürlüğü bir tehlike olamaz..."*

Bu alıntı da 8 Mayıs 1931 tarihli **Yeni Asır**'dan. Nâzım Hikmet'in yazdığı bir **"şiir"** nedeniyle tutuklanması üstüne yazılmış, **Ali Şevki Bilgin** imzalı başyazıdan. *Yeni Asır* **"komünist"** veya solcu falan değil, **"liberal-serbesti"** eğilimli ve Cumhuriyet'in ancak serbest seçimler, tartışma özgürlüğü, parti kurma **"serbesti"**si ile **"anlam"** kazanacağını savunuyor. Adı **"Cumhuriyet"** olan **"anlamsız"** bir siyasi düzende geçirilecek seksen üç yıla o günden işaret ediyor.

Cumhuriyet'in doksan yıllık resmî hayatında çoğunluk her fırsatta **"kurucu"** zihniyete muhalefetini gösterdi. Muhalefetin karşılığı **"Dersim"** oldu, darbe oldu, **"Atatürkçü olmayan"** her düşünce- inançtan yurttaş eziyet oldu. **"Tek ideoloji, tek adam, tek parti"** darbecileri her seferinde aynı gerekçelere sığındı: **İrtica hortluyor!** Komünizm geliyor! Her seferinde **"Kemalizm"**i **"tek düşünce"** olarak dayattılar.

SEÇME VE "SEÇTİRME" HAKKI!

Seçmenin Serbest Cumhuriyet Fırkası'na (SCF) yöneldiğini gören **"Cumhuriyet"** kısa ömürlü özgürlüğe iki dudak arası **"Tek Adam iradesi"** ile son verdikten sonra **"Onuncu Yıl"**a vardı. Artık **"Atatürk Devrimleri"**nde başka düşünceye hayat hakkı tanımayan bir siyasi düzen oturmuştu. **"Kutsal Nutuk"** baş tarih kitabıydı ve her **"Atatürk devrim"**i iman edilecek birer **"Cumhuriyet amentüsü"**.

Bugün bu **"batıl inanç"**larla yüzleşebilmek için, **"bitmeyen"** yeni anayasa maratonu gerekçe gösterilerek hak ve özgürlüklerin önünün açılması daha fazla geciktirilemez. **"Atatürk'ü Koruma Kanunu"** gibi **"Ulu Önder"**i korunmaya muhtaç(!) gösteren ve düşünce özgürlüğüne aykırı olan yasa (Atatürk Aleyhine İşlenen Suçlar Hakkında Kanun, 1951) ve yönetmeliklerin kaldırılması şart. **"Atatürk devrimleri"**nin **"lütuf"** olmadığını görebilmek ve gösterebilmek için serbest tartışmalar gerekiyor.

Kadınlara **"ihсан"** edilen **"seçme seçilme hakkı"**nı alın ele. Lütfen **"inanmış"** olarak değil, **"bilgi çağı"** insanı olarak düşünün:

- Kadınlara verilen **"seçme-seçilme"** hakkı mıdır, sınırlı **"oy kullanma"** imkânı mı?
- **"Tek parti, tek adam, tek düşünce"** ile **"seçme-seçilme hakkı"** bağdaşabilir mi?
- Seçilecek kişileri **"Tek Adam"**ın belirlediği yerde **"seçme-seçilme hakkı"** demek **"katmerli ayıp"** değil mi?

• “**Tek parti**”li, tek seçicili, “**tek düşünce**”li ve de “**iki derece**”li seçim düzeninde kadınlara “**seçme-seçilme hakkı vermek**”, kadın haklarıyla alay etmek olmaz mı?

Farkında mısınız, “**Cumhuriyet**”in hâlâ şu iki sorudaki “**anlam**”ını arıyoruz:

Demokratik hak ve özgürlüklerin eksiksiz olduğu bir “**cumhuriyet**” mi? “**Tek Adam**”a tapan bir diktatörlük mü?

“**Anlamlı Cumhuriyet**” istiyoruz!

ulusoytalat@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Köşküm var körfeze karşı

Talât Ulusoy 04.11.2013

“**Mübadele**”nin, yani “**insan değiş tokuşu**”nun, yani “**al Hristiyan’ı, ver İslam’ı**” anlaşmasının doksanıncı yılı. İttihatçı Cumhuriyet’in 29 Ekim’de resmen kuruluşundan önce, 30 Ocak 1923’te imzalanan bir anlaşmaya dayanarak yapılır bu “**insan alışverişi**”.

Balkan Harbi patlamasa belki de yüzüncü yılını “**kutlamak**”ta (!) olacağımız “**mübadele**”, İttihat ve Terakki’nin 1913’te iktidarı zorla ele geçirdikten sonra ilk yapmak istediği işlerden biridir. Nitekim Cumhuriyet kurucuları da resmî kuruluş ilanından (29 Ekim) önce bu “**büyük düş**”ü gerçekleştirmeye girişirler ve Anadolu “**Hristiyan**” unsurlardan arındırılır.

“**Bu yaka**”da mübadele genellikle “**hasretli**” çağrışımlarla anılır. **Gülcemal** vapuru hatırlanır, Hüseyini makamından “**Köşküm var deryaya karşı**” türküsü geçilir, “**ata toprakları**”na geziler düzenlenir. Silinen hafızalara “**hakikat**”in geri çağırılmasına kapı aralamak bakımından bunlar güzel şeyler.

“**Karşı yaka**”ya gidenler çok acılar yaşar, çoğu Türkçeden gayri dil bilmediğinden aşağılanır, “**Türk tohumu**” diye çağrılır, acılarına “**rebetiko**” yakarlar. Anadolu’ya gelenler de dilleri ve “**ağız**”larıyla aşağılanır, acılarını içlerine akıtırlar, ama yeni türkü yakmaz, çokluk eski türkülerini çığırırlar.

Zalim ve ettiği zulüm, çocukların “**başı belaya girmesin**” diye pek anlatılmaz ve Türkiye toplumunda resmî “**hafıza silme**” çabalarına, böyle bir “**insani**” katkı da vardır. Oysa mübadil torunları atalarının “**anavatan**”a gelince yaşadıklarını bilse “**yüzleşme**”ye çok önemli katkıları olur.

Her bir mübadilin “**hayatı roman**”dır. Bırakınız “**köşk**”e yerleşmeyi, başlarını sokacak bir yer bulma, yani “**iskân**” konusunda yaşananlar, “**devletin malı deniz(!)**” dizisi olur. O günlerin gazetelerinden **7 Şubat 1923** tarihli **Ahenk**’ten aktardığım sadeleştirip kısaltılmış bir haberde (Kardeşlerimizi İyi Düşünelim) **başa gelecekler görülüyor ve uyarılıyor**:

“... Yunanistan’daki kardeşlerimizin bugün yarın anavatana kavuşmaları durumu artık bir sürpriz olarak karşılanmamalı... Bunları kucaklamak, bunların bugün ve yarınlarını sağlama bağlamak gerekir... Bu yön üzerinde çok durarak, çok düşünerek hareket zorunluluğu vardır... Bu basit bir şey değildir...”

GANİMET MALLAR

Mübadele 1 Mayıs'ta başlayacaktır. İzmir ve artalanında zaten hemen hiç Hristiyan kalmamış, 1923'e varmadan hayatta kalanlar adalara ve Yunanistan'a zorla gönderilmiştir ve dolayısıyla onlardan kalan çok miktarda "**emval-i metruke**" (terk edilmiş mallar) vardır, ama, daha mübadiller gelmeden bu "**ganimet**" malları "**kapışılmış**"tır!

Tütüncüye bağ, bağcıya tarla, ormancıya balıkçı köyü verildiği hikâyeleri çoktur. Peki, yıllarca bir şey alamayan, ortada kalanlar var mıdır? Onların hikâyelerinden biri şöyle:

"... Yüksek bir halkçılık düşüncesinden esinlenerek memurların başvuruda bulunanlara güzellikle davranmalarını çeşitli genelgelerle üstelemiş olan muhterem Dâhiliye Vekili Şükrü Kaya beyefendinin ilgisine" diyerek 10 Haziran 1929 tarihli **Anadolu** gazetesi, "**Bir Hak Sahibi Kovulur mu?**" başlıklı haberde bir olay aktarıyor:

Şikâyetçi Halil Demir'in ifadesine göre "**şimdiye kadar**" kendisine bir "**ev bulunamamış**"tır.

"Bir seneden beri yaptırmakta olduğu araştırmalar sonucunda... Yavru sokağında 2 numaralı evin hakkı olmayanlarca işgal edildiğini meydana çıkarmış ve ev kendisine tahsis edilmiştir.

Haksız işgalden çıkarılmaya çalışılınca evdeki şahıs evin kendine verildiğine dair kararı göstermiş ise de yapılan incelemede bu kararın sahte olduğu anlaşılmış(tır)..."

Halil Demir Efendi bir dilekçe ile Vali yardımcılığına başvurarak "*kararın sahteliği ortaya çıkmış olduğundan evin bir an önce boşaltılması ile kendisine verilmesini...*" ister ve "huzur"dan kovulur. Kim bilir hangi arkası kalın "**devletli**"ye tosladığını!

Mübadele anlaşmasının üstünden tam altı yıl geçmiş! Alıntı iktidara biraz mesafeli gazetelerden değil, **Anadolu** gibi göbeğinden "**İttihatçı ve Halkçı**" bir gazeteden. Yani, "**Yüksek Halkçılık**" düşüncesine göre bile "**mızrak çuvala sığacak**" gibi değildir.

Üstelik **Anadolu** iki ay önce verdiği "**İşkân esas kayıt defterlerinde bazı tahrifat yapıldığı meydana çıkarıldı**" haberiyle sorunun "**devletli**"ler ile "**mübadil**"ler arasında olduğunu da ortaya koymak zorunda kalmıştır:

"... Yapılan incelemeler; memurların kayıtlar üzerinde değişiklikler yapmış olduğunu göstermiştir. Fakat değişiklik şimdi değil, bundan çok önce yapılmıştır..." (**Anadolu**, 2.4.1929)

"**Tapu delinmiştir**" bir kere. Her biri ayrı bir yazı konusu olacak "**yolsuzluk**" hikâyeleriyle doludur 1936 yılına kadar gazeteler. Tapu kayıtlarının niye halktan gizlendiğine, Ermeni "**emval**"inin yanı sıra bu "**geçmiş hikâyeleri**"ni de ekleyin lütfen.

Bitirirken, İzmir'de Atatürk'e "**tahsis**" edilen Ermeni halı tüccarı **Takfor**'a ait Kordon'daki "**köşk**" hakkında bir not: "*Atatürk 1930-1934 yılları arasında İzmir'e her gelişinde hep bu (Takfor'un) evde kalmıştır... Atatürk'ün vefatı üzerine, ev kız kardeşi Makbule Baysan'a veraset yoluyla intikal etmiştir. 25 Eylül 1940'ta İzmir Belediyesi binayı müze yapmak üzere istimlak etmiştir.*" (<http://www.kultur.gov.tr/izmir-ataturk-muzesi>)

"**Ulu Önder**" Ermeni **Hamparsumyan**'ın "**metruk**" hanında İktisat Kongresi yaparken de bu "**köşk**"te kalırdı...

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Heykeller ülkesi

Talât Ulusoy 11.11.2013

Çok partili ve "Tek sultanlı saltanat" düzeninden; tek partili ve "Tek Adam'lı Cumhuriyet'e geçilirken başarılanlar arasında "heykel devrimi" sayılmaz. Oysa "harf devrimi" kadar önemlidir. Her iki devrim "hurafe"ye karşı savaşın temelidir.

"Allah, ne yerededir, ne göktedir, mekânı münezzehtedir." Dinî "inanç"taki bu metafizik tarif "aydınlanma inancı"na uymaz. Uyumsuzluk heykeli "put"a benzetenlerin genellikle dindarlar, "put"a heykel diyenlerin genellikle laikler arasında bulunmasından da anlaşılır.

"Aydınlanmacı" Cumhuriyet heykelciliğinde model tektir: "Ulu Önder." Her il ve ilçede göndere bayrak çekilen anlamlı günlerde, "Tek Adam" için "farz" kılınmış "tören"ler heykel önünde eda edilir.

Serbest Fırka "travma"sının ardından, 1932'de peş peşe iki "Ulu Önder heykeli" sipariş edilir. Biri "karaya çıktığı" Samsun'a, diğeri "Yunan'ı denize döktüğü" İzmir'e. Her iki şehir seçimlerde açık ara "serbest" düşünceden yana olduğunu göstermiştir.

HEYKEL'DE İNECEK VAR!

Samsun'u bilmem, ama size İzmir'dekini tanıtmak isterim. Dolmuş jargonuyla "Heykel"i tanıdıktan sonra, umarım "Ulu Önder" daha iyi canlandırılabilir.

Heykel, İtalyan sanatçı **Pietro Canonica**'nın eseridir. Canonica Heykel'i yaptığı sıralar İtalya'da faşizmin altın yıllarıdır, ama bu, 1938'de "Önder (yani Duçe) **Mussolini**"nin heykelini yapmış olsa bile, sanatçının da faşist olduğu anlamına asla gelmez.. Böylesi anlamsız bir tartışma yerine şu sorunun yanıtını aramak daha önemli gelir bana: **Ulu Önder heykeli niçin Türk heykeltıraşlarına emanet edilmedi?!**

"Atatürk Devrimleri"nden hiçbirisi için İzmir halkı "Heykel"de olduğu kadar dara düşmemiş, fedakârlığa katlanmamıştır. Dünya "Büyük Ekonomik Buhran"ın etkisindeyken yapılan bu fedakârlık için "halkın heykeli" dikilse yeriymiş doğrusu.

İzmir'deki Heykel kadar seçilen yer de anlamlıdır; yangın yerinin ortasına, denize karşı dikilir. "Önder"in

kaşları çatıktır, pek denize bakamaz. Yangında çok insan ölmüştür ve gözlerin kaçırıldığı Körfez'e dökülmüştür. Belki de "hüzün"dür yüzdeki ifade!

İzmir Belediyesi'ne "heykel yapılacak-yap" emri Vali Kâzım Paşa'dan gelir. Gecikmesin diye yarışma açılmaz, "ısmarlama" yoluna gidilir. "Ulu Önder"in Heykel'den "hiç" haberi yoktur. Ama İzmir'in haberi vardır. Heykel bütün ağırlığıyla şehrin üzerine çöker. Belediye Meclisi üyeleri dertlidir, çare aramaktadır:

"Geçen gün yağan yağmur yaz yağmuru olduğu hâlde yine birçok lağımlarımızı patlatmıştır, her sene zararımız artmaktadır. Buna rağmen önümüzdeki sene için bütçemize bir şey koymak imkânını bulamadık... Bütçede görüleceği gibi lağım için ancak altı bin lira kadar bir para koyamadık... İlk tedbir olarak 70 bin lira lazımdır..." sözleri Belediye Başkanı Dr. Behçet Uz'a aittir (İzmir Belediyesi Şehir Meclisi toplantısı, Nisan 1932/ 3. dönem, 3.oturum, zabıtname defteri, s.19)

Meclis üyesi Dr. Mithat Bey: *"Bu gidişle yağmur yağdığı anda şehir içinde karşıdan karşıya geçmek ancak sandal ile kabil olacak... Bugün memleket ihtiyaç içindedir... Eğer şu İzmir şehrinin bir tarihçesi yapılırsa ve onu zaten hakkımızda pek de uygun bulunmayacak olan gelecek kuşaklar okusa (filan vakitte bir meclis varmış, bunun elinde parası da varmış, o sıralarda şehrin hâli de harapmış, ufak bir yağmur şehri perişan edermiş...) derse her halde hakkımızda iyi yargıya varmayacak... Kış kıyamet gününde sokaklarda çoluk çocuk sular içinde... Tramvay yok işleyemez... Halkı kurtarmak lazımdır."* (age, s.20)

21 Nisan tarihli encümen kararı: *"Gazi Heykeli mahallinin tesis, tanzim ve teşciri (ağaçlandırma) için bütçeye mevzu tahsisatın, tediyesi (ödenmesi) icap eden masarıftan 4000 lira noksan (eksik) bulunup bu masrafın istikraz (borçlanma) parasından adi bütçeye ... 28 fasılda muharrer (yazılı) 50000 liradan 23ncü faslının 5inci maddesine naklinin temini..."*

Bu arada Gazi Heykeli'nin geçici kabulü için Roma'ya gönderilen üç kişinin 1900 liralık yollukları heykel bütçesinden ödenmiştir, o da genel bütçeye aktarılır. (24 Nisan, 4. oturumda s.8-9) Hem de memur ve müstahdemin elbise bedelleri faslından! Ayrıca halı tüccarı Ermeni Takfor Efendi'den kalan Gazi Konağı'nın tefrişi için de altıncı oturumda 1500 lira ayrılır.(1 Mayıs 1932)

YETİM HAKKI

Peki, gereken para nereden bulunacaktır? Yeni vergiler salmaktan başka çare bulunmaz. "Keçiboynuzu"ndan (3. oturum, s.6), süs ve av "köpek"lerinden de (4. oturum, s.17) vergi alınır. Yetmez. Bütün harcamalarda kısıntıya gidilir, çocuk yuvası ve itfaiye bütçesi bile kısılır!

Belediye bütçesi gelir faslı dokuz yüz kırk dört bin üç yüz kır beş liradır (4 Mayıs, 7. oturum, s.15-32) ve Heykel ve meydan düzenlenmesinin yuttuğu para bütçenin dörtte biridir (iki yüz kırk bin lira. Kaynak: www.iste atatürk.com). İş Bankası'ndan alınan borcun taksiti ödenemeyecektir.

İş Bankası'na borcun faizi katlansa da, yokluk içinde yüzen İzmir büyük fedakârlığa katlansa da, Cumhuriyet'in ve İş Bankası'nın kurucusu ve en büyük hissedarı "Ulu Önder" in heykeli tamamlanır.

27 Temmuz 1932 günü Heykel resmî törenle açılır. Başbakan İsmet Paşa bir konuşma yapar ve heykeli açar. Basın "**devrimci**" adımı coşkuyla duyurur.

"Ulu Önder" in Heykel'den "hâlâ" (!) haberi yoktur.

ulusoytalat@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Milli birlik beraberlik

Talât Ulusoy 18.11.2013

Kutsalı boldur memleketimin. Mesela "**23 Nisan 1923**" geniş bir siyasi kesim için "**resmî**" kutsaldır. Üstelik çocuklara armağan edilerek bir "**temizlik**" halesiyle pekiştirilmiştir. Tartışılmaz, tartışılmaz, tartışılması teklif dahi edilemez bir durum yani! Mezhebimde "**kul yapısı kutsal**" yoktur ve her şey edebiyatla tartışılabilir.

Benzer bir kutsal ve sihirli bir kavram da "**Milli birlik**". Biri ak derken öteki kara diyenler bu renksiz kavram "**anons**" edilince barışır. Bu "**milli birlik**" barışmaları, geçmişi "**hatırlama** ve **yüzleşme**"nin önüne çekilen duvardır.

HÂKİMİYET KİMİN

"Hâkimiyet Bila Kayd ü Şart Milletindir." Bu cümle "**resmî**" olarak **1921 Teşkilatı Esasiye Kanunu**'nda yer alır. Bugünün diliyle: **Egemenlik kayıtsız şartsız milletindir**. Doğrudan demokrasiyi çağırıştır "**gibi**", değil mi? İşte bu "**gibi**" kelimesi tartışmaya davet oluyor.

Daveti kabul ederek soruyorum: Buradaki "**millet**" kelimesi ne anlamda kullanılıyor? Türk ulusu mu, Türkiye Cumhuriyeti yurttaşları mı? Ya da?..

"Milli Mücadele'nin başlangıcından Cumhuriyet'in ilanına kadar, halk arasında ulusçu bir tutunum (cohesion) yaygın olmaması nedeniyle, İslami dayanışmadan yararlanılmıştı. Hatta 'dinin siyasete alet edilmesi' yolunda, Osmanlı dönemine oranla daha da ileriye gidilmiştir." (**Mete Tunçay, Eleştirel Tarih Yazıları**, s.155)

İslam vurgusuna bakarsak, "**millet**" kelimesi, Türk ulusu değil, **İslam millet**, yani "**Milleti Hâkime**" anlamında kullanılıyor. "**Büyük**" Millet Meclisi'nin Hacı Bayram'da topluca kılınan Cuma namazı ve ardından dualarla açıldığını da hatırlarsak...

Bir soru daha: Erzurum, Sivas, Ankara üçlemesinde hep İslam millet namına vekiller vardır ve hiç Hristiyan yoktur. Niye yoktur?

Kimse kalkıp da “**ama onlar düşman**” demesin. Onlar çocuk, kadın ve erkek Osmanlı vatandaşlarıdır. Hiçbir savaşta siviller toptan düşman ilan edilmez. Ama, Almanlarla “**ortak**” olup milleti gizlice savaşa sokan, İslam askerlerini Hristiyan **Mareşal Liman von Sanders**’in emrine veren İttihatçılar, altı yüz yıldır aynı topraklarda yaşadıkları Hristiyan vatandaşları toptan “**düşman**” ilan eder. Çünkü “**birlikte yaşamak**” istememektedirler! Acaba Hristiyanlarla aralarında “**alıp da vermedikleri**” bir şeyler mi vardır?

İttihatçılar içindeki “**tek milletçi ve şiddetçi**” çete, günümüzdeki takipçileri gibi hiç halkın desteğini alamamıştır. Bu çetenin Osmanlı milletlerinin tümünü ve hatta İslam milletin çoğunluğunu bile temsile yetkisi yoktur. Ama silahı ve şiddeti vardır. Buna dayanarak “**Milleti Hâkime**” adına davranır.

Anayasal düzene erişmiş Osmanlı toplumunda “**Büyük Millet**” niteliği her dilden ve dinden anayasal vatandaşlar topluluğu için kullanılsa doğru olur. “**Milleti Hâkime Meclisi**” demek de doğru olmadığına göre, yıllar önce çizdikleri “**tek milletçi**” yolda “**başarı**” ile ilerleyen “**İttihatçı çekirdek**”i çağrıştıracak bir sıfat, daha yerinde olur.

VATANDAŞ- AZINLIK- VATANDAŞ

BMM’nin dualarla açılışının ertesi günü **M. Kemal Paşa** uzun bir konuşma yapar ve çok önemli bir noktaya pek kısa olarak değinir:

“Mütarekenin (Mondros? TU) imzalandığı 30 Ekim 1918 tarihinde çizdiği sınır sınırimız olacaktır... Doğu sınırına Elviye Selase’yi dâhil ederek canlandırınız. Batı sınırı Edirne’den bildiğimiz gibi geçiyor... Efendiler: Bu çizgi sadece askeri düşüncelerle çizilmiş bir sınır değildir, milli sınırdır... Yine Erzurum Kongresi’nin milliyet esasından birisi, efendiler, işte bu milli sınır yönetiminin hâkimiyeti milliye esasına dayanmasıdır... Kongre’nin ortaya koyduğu esas yön Müslüman olmayan unsurlara, Müslüman unsurlara verilmiş olan hakları vermekten ibaret olacaktır ve bundan daha doğal bir esas bulamam. Bununla aynı sınırlar içinde yaşayan insanlara aynı yasal haklar bağışlanmış oluyordu...” (Cilt: 1 İçtima Senesi: 1; TBMM. Zabıt Ceridesi, İkinci İçtima).

Nitekim, konuşmadaki “**uzak görüşlü**” sözler gerçekleşir: Lozan ile Misak-ı Milli sınırları içindeki Hristiyanlar “**azınlık**” olur, ama çok geçmeden “azınlık” haklarından da zorla vazgeçirilip “**kod numaralı**” vatandaş yapılır.

İTTİHATÇI CUMHURİYET HEPİMİZİNDİR!

1920 Meclisi ve devamındaki Cumhuriyet açık bir “**İttihatçı**” zaferidir. Ancak zaferden sonra “**tek milletçi**” İttihatçı “**çekirdek**” ikiye bölünür ve aralarında “**paylaşım savaşı**” başlar. Paylaşılamayan, Hristiyanlardan “**alınıp**” da Lozan’a rağmen “**verilmeyen**” her şeydir!

Bugün kimi “**İttihatsever**”ler Ermeni katliamının sorumlusu **Talat Paşa**’yı, kimi de Sarıkamış Faciası’nın sorumlusu **Enver Paşa**’yı çok sever. Biri duvarına “**kalpaklı Önder**” fotoğrafı asar, öteki “**dua eden Önder**” resmini asar. Bu derin farklılık, iki tarafın İttihatçı “**milli birlik**” içinde olduklarının ifadesi değil mi? Astıkları resimler başka da olsa, “**kul yapısı kutsal**”ları birdir.

İttihatçı Cumhuriyet’te siyasi mücadele hep “**İslamcı gericiler**” ile “**Batıcı ilericiler**” arasında “**gibi**” gösterildi, gösteriliyor. **Karabekir** gerici, **M. Kemal** ilerici; **Bayar** gerici, **İnönü** ilerici, **Erdoğan** gerici, **Kılıçdar** ilerici! Dikkat edin hepsi siyasi kavgalarını 1923 ve sonrasıyla sınırlı tutarlar. 1923 öncesinde tam bir “**milli birlik**” vardır.

İttihatçı Cumhuriyet'in iki ana akım siyasi kanadı işte böyle köklü bir "**geçmiş**" ve "**zihniyet kardeşi**"dir. İttihatçı Cumhuriyet "**kardeş**"lerinin "**hani bunun ilk sahibi**" sorusu karşısında "**birlik**" oluşları bundandır.

Türkiye'de sol ya da sağ olsun, "**hak ve adalet**"ten söz edenlerin, kendilerine "**milli birlik**" içinde olmayan bir siyasi hat çizmeleri gerekir.

ulusoytalat@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şapka'dan çıkan devrim

Talât Ulusoy 25.11.2013

28 Kasım 1925'te yürürlüğe giren "**Şapka Giyme Kanunu**" iki cümlelik bir "**ferman**"dır. Birinci cümlede; kamu, yerel, hatta özelde çalışan bütün memurlara "*Türk milletinin giyinmiş olduğu şapka*"yı giymeleri emredilir. İkinci cümlede: "*Türkiye halkının da genel olarak başına giydiği şapka*"dır denip "*buna aykırı bir alışkanlığın*" sürdürülmesi yasaklanır.

Memur Türk milletinin giydiği şapkayı giyecek, halk da (*zaten!*) giydiği şapkaya aykırı bir şey giymeyecektir! Yani kanun biraz karışık. Ama uygulama bu kadar karışık olmayacaktır. Hemen bir hafta sonra yurt çapında "*yıldırım hızı*"yla harekete geçen "**İstiklal Mahkemesi**" milletın şarkasını halkın başına oturtur. "*Mahkeme*" başkanı ve iki üyenin adı **Ali**'dir ve üçünün de yargıyla, hukukla bir ilişkisi yoktur, ama otuzdan çok idam cezasında imzaları vardır! Yani bir tür "**Üç Ali'ler engizisyonu**".

O ZAMAN ÖYLEYDİ!

Mazlumun acısıyla sınırlı yüzleşme biraz eksik kalıyor. Zalim ve zulmüne alkış tutanlar o sıralar ne âlemlerdedir acaba? Bu bilinmezse, "*o zamanın şartlarında...*" girişiyle kurulan "**bilimsel**" yanıtlar korkarım sürer gider. Oysa böyle bir "**bilimsellik**" her türlü özgürlüğün çiğnenmesine ve "**ahlaksızlığın özgürleşmesi**"ne kapı aralıyor. Buyurun o günlerin şartlarını "**şapkaperver**" **Cumhuriyet** gazetelerinden günü gününe okuyalım:

Başlık: "**Evvelki Gün Trabzon'a Ulaşan İstiklal Mahkemesi Dün Sabah Erzurum'a Gitmiştir.**" Haber: "*İstiklal Mahkemesi heyeti Yaka vapuru ile (...) Trabzon'a ulaşmıştır. Heyet sahilin bir saat kadar açıklarında vali, **Halk Fırkası**, belediye, Türk Ocağı, Muallimler Birliği, İdman Gücü reisleriyle (...) birçok itibarlı kişi tarafından motorlarla karşılanmıştır... Mahkeme reisi Ali Bey resmi selamlamada bulunan asker, polis ve jandarma bölüklerinin subaylarının ellerini sıkıştır. Halkın kalbinden gelen olağanüstü gösteriyi şapkalarıyla selamlayarak otomobillerle doğruca belediyeye, sonra da Cumhuriyet Halk Fırkası'na gidilmiş(tir)... Heyet Kaktaş Otel'i'nde misafir olup belediye tarafından şerefine bir ögle ziyafeti çekilecektir...*" (6 Aralık)

Başlık: "**Polis Müdüriyeti Evvelki Gece Ve Dün Bazı Devrim Karşıtlarını Tutuklamıştır.**" Altındaki bir İstanbul haberi: "*(...) Bazı gericilerin şehrimizin özellikle Fatih semtinde mahalle kahvelerinde ve kamuya açık yerlerde hükümetin yayınladığı **meçburi şapka inkılabı** kanunu aleyhine bir takım sözler söyleyerek halkın düşüncesini bulandırdığı polis müdüriyetince haber alınmış ve derhal (...)*" (8 Aralık)

Başlık başlık üstüne: "**İstiklal Mahkemesi Rize'deki Gericilerin Yargılamalarını Hızla Sonuçlandırmıştır**" ve "**İstiklal Mahkemesi Yıldırım Hızıyla Koşuyor**" (15 Aralık) ve Giresun'da "**düğün**"e yetişiyor: "**Halk Hakimler Heyeti**"ni saatlerce alkışlamıştır, heyet evvelki akşam belediye tarafından verilen elli kişilik bir ziyafete katılmıştır." (17 Aralık)

URFA'YA PAŞA GELDİ

"Müjde"li bir başlık: "**Mahkeme Heyeti İstanbul'da Dört Gün Kalacak**" (20 Aralık), ertesinde "**Üç Ali'lerin yıldırım ordusu**" İstanbul kapılarına dayanır. (21 Aralık)

"(...) Ankara İstiklal Mahkemesi saygın heyeti dün saat birde Karadeniz vapuruyla Giresun'dan şehrimize ulaşmış ve sıcak bir törenle karşılanmıştır. Vali Süleyman Sami, **Halk Fırkası** katibi umumiyesi Sukuti, İstanbul müftüsü Refik İsmail, polis müdürü Ekrem, Seyrisefain müdürü umumiyesi Sadullah, operatör Emin beyler mahkeme heyetini Kavak'ta karşılamışlardır." (22 Aralık)

Bir "**operatör**" bir de **Cumhuriyet** gazetesi muhabiri var gemide! Operatörün işi ne anlamadım, ama muhabir "**o günün şartları**"na uygun döşeniyor:

"**Büyük ve kutsal devrimimize karşı köpek küstahlığını gösteren kuş beyinli gericileri yıldırım hızıyla yakalayarak millet namına cezalandıran İstiklal Mahkemesi'nin adil hakimlerini** getiren Karadeniz vapuru tam saat on buçukta Kavak önünde demirlemiştir (...)" Vatandaşa "**köpek**", idam memuruna "**hâkim**" diyen gazeteciye dikkat!

"(...) Mavnacıların motorları vapurun etrafını sarmıştı. Beşiktaş önünde limanda bulunan vapurların selam düdükleri, sahilde toplanan halkın alkışları işitmeye başlamıştı. Dolmabahçe önünde demirli bulunan İsveç gemisi 'Karadeniz' vapurunu görünce kurusıkı top atmak suretiyle vapuru selamlamış ve bundan sonra da şirket ve seyrüsefain vapurlarının selam düdükleri arasında tam saat bire çeyrek kala 'Karadeniz' rıhtıma yanaşmıştır. Hanların apartmanların üzerine çıkan halk, rıhtımda İstiklal Mahkemesi'ne intizar eden kesif bir müstakbelin topluluk vapurun merdiveni rıhtıma uzanınca orayı şiddetli alkış tufanlarına boğmuşlardır." (22 Aralık)

"**Beni as, onu da as, herkesi as**" diye tezahürat yapacak kadar "**idamperver**" bir milletmişiz, ne coşkularla karşılar, ne çılgınca alkışlar, ne ziyafetler çekermişiz "**idam memurları**"na!. Demek ki "**o zamanın şartlarında** öyle gerekiyormuş!"

23 Aralık'ta valilikte çalışan "**heyet**" işini bitirince önce **Halk Fırkası**'na ve sonra Tokatlıyan Otel'i'ne gider. Haberin sonunda "(...) Emir Latif, Feriye Camii imamı hafız Emir, İskilipli Atıf, Emir Rıza"nın polis müdürlüğünde oldukları bildirilirken yanlarında şu iki isim de geçer: "**Matbaacı Bedros**, kitapçı **Mehran** ve (...)" ve bir kısa bilgiyle biter haber: "**İstiklal Mahkemesi heyetini şehrimize getiren Karadeniz vapuruyla ikisi Ermeni ve üçü Müslüman olmak üzere şehrimize altı mevkuf daha getirilmiştir (...)**"

"**Şapka**"dan hep tavşan çıkmaz ya, **o günün şartlarında "mürteci Ermeni"** bile çıkar!

ulusoytalat@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tekkeler ve Hicazkâr

Talât Ulusoy 04.12.2013

Kasım- aralık ayları Cumhuriyet'in "**Devrim Tarihi**"nde önemli aylardır. "**Şapka**"nın (28 Kasım 1925) ardından çıkarılan "**Tekke ve Zaviye**"leri kapatan kanun 13 Aralık 1925'te yürürlüğe girer. Bir yıl önce çıkarılan Diyanet İşleri Reisliği "**açma**" kanunu ile birlikte değerlendirilince görülür ki, İttihatçı Cumhuriyet, "**devlet dini**"ne ortak olacak hiçbir inanç ve "**sivil**" kurumun yaşamasını istemez.

Bin yılı aşkın bu coğrafyada kesintisiz süren tasavvuf hayatı, "**farklı**" düşünce zenginliğiyle "**sivil**" bir örgütlenme ve iletişim ağının kaynağıydı. Bu kaynak kurutularak üstüne inşa edilen "**tekçi- laikçi- diyanetçi**" toplumda "**Laikçi-İslamcı**" veya gerici- ilerici dışında bir "**fark**"ın fark edilememesi, İttihatçı zihniyet sayesinde düşünce hayatının ne dehşet bir yoksulluk içine düştüğünü gösterir!

TEK TÜRBE KURTARMAZ

Bu tasavvuf dünyası dediğin nerede başlar, nerede biter? Bu zor sorudan "*ucu bucağı yoktur*" deyip sıyrılmak mümkün mü? "*Ne bu, 'Melamet' yolu mu*" diye en uçtan soruyla üstüne gelinirse; "**Bir ben vardır bende benden içeri**" deyip **Yunus**'a sığınmak var! Bugünün sağlı sollu "**tekçi**" zihniyet dünyasında Yunus'un sözü sınıfı geçirir mi? Bunu bilemem, ama haddimi bilir ve doğru "**tekke**"ye dönerim:

"**Tekke ve Zaviye ve Türbelerin Kapatılması**"na dair kanun tek ana maddeliktir ve son cümlesi şöyledir: "*Kapatılmış olan tekke ve zaviyeleri veya türbeleri açanlar veya bunları yeniden ihdas edenler veya tarikat âyini icrasına mahsus olarak velev muvakkaten olsa bile yer verenler ve yukarıdaki unvanları taşıyanlar veya bunlara mahsus hizmetleri ifa veya kıyafeti iksâ edenler (elbise giyenler) üç aydan eksik olmamak üzere hapse ve elli liradan aşağı olmamak üzere para cezasına çarptırılırlar.*" O zamanlar için elli lira çok büyük para!

30 Mart 1950, "**Anıt Kabir**"in ana bölümlerinin bitişinden beş ay önce, "**Milli Şef**" **İnönü** bu "**devrim kanunu**"nu değiştirir ve bazı türbeler açılır. "**Milliyetçi**" düşüncenin serpilip gelişmesi için Orta Asya efsaneleri yetmemiştir, başka "**tarihî kök**"lere ihtiyaç duyulur.

"*Milletler hayatında kesin merhaleler (aşamalar) olmadığı ve bir milletin **atlamalar** yaparak önceden gerçekleşeceği tahmin edilemeyen ülkülere erişileceği Türk inkılâbının verimleriyle tespit edilmiştir...*" ("**Kuruluşunda ve 20 Yıl Sonra CHP**" adlı yazısında CHP broşüründen aktaran, **Ahmet Demirel**, 24 Kasım 2013, **Taraf**)

Evet, çeyrek asır içinde "**atlamalar**" yapan İttihatçı Cumhuriyet "**tekke-zaviye**"nin üstünden bir "**devrim**" ile atlamış, ama "**türbe**"de tökezlemiş ve anlamıştır ki "**Tek Türbe**" ile "**milli tarih**" yazılamıyor!

ŞARTLI REFLEKS CUMHURİYETİ

"*Osmanlı toplum ve eğitim hayatında önemli bir yere sahip olan tekke ve zaviyeler zamanla **yozlaşmış** çağ dışı kurumlar hâline gelmişti...*" Bu cümle İttihatçı Cumhuriyet eğitiminin "**şartlı refleks**" kalıplarındandır. Hangi okul kitabını açsanız, hangi internet sitesine gitseniz çoğunda bu kalıptakine benzer "**devrim**" gerekçesini okursunuz. Bu gerekçe hiç sorgulanmaz.

"Aradan yüze yakın yıl geçmiş, bu '**yozlaşmış**' kurumlar nasıl olur da hâlâ yaşar" diye kafa yormak varken; tarikatların, cemaatlerin yaşadığını gördükçe "**irtica hortladı**" demek ve "**hayalet**" görmüş gibi korkuya kapılmak nasıl bir "**bilimsel**" bir tavidir, anlayabilene aşıksun. Laikçi-İttihatçı olanın en babayiğidi **Yakup Kadri**'nin "**Nur Baba**"sıyla "**fikir**" sahibi olmayı yeterli bulur. İttihatçı İslamcı zihniyetin de "**öteki**"ne bakışının farklı olduğunu sanmayın.

AŞKA GEÇİT YOK

Galiba anlatamadım. Son çare "**yozlaşmış**" tekkeleri kapatılmış bir "**imam**"a danışmak: Dedesi ve babası ile birlikte toplam **yüz yıl**, sadece kendisi **kırk iki yıl** aralıksız İzmir Hisar Camii cemaatine imamlık etmiş, altı yüz kadar eserin bestekârı **İkinci Dede Efendi**, Mevlevi ve Rufai tekkeleri müdavimi **Hoca Rakım** (Elkutlu, 1869-1948) **Efendi** anlatsın muradımı şu Hicazkâr beste ile:

Visali-yâr ile mest ol hayâle dalma gönül
Dudaktan iç meyi canâ elinden alma gönül
Geçer baharı o hüsnün hazâna kalma gönül
Rubâb-ı aşkını hicrân yolunda çalma gönül

Cahil cüretine sınır yok, oldu olacak bu "**anlaşılmaz**" sözleri şöyle anlamlandırsak:

Yâre kavuşmayla mest ol hayale dalma gönül
Dudaktan iç şarabı yar elinden alma gönül
Güzellik bahardır geçer hazâna kalma gönül
Ayrılık yollarında aşk sazını çalma gönül

"**Zengin**"leşen memleketimde **Hicaz**'a giden imam boldur, lakin **Hicazkâr**'da gezinen imamı mumla ara! Bırakın kimileri "**cismanî**"dir diyerek "**yozlaşmış**" bulsun Hicazkâr'ın dizelerini, kimi "**rahmani**"de karar kılıp "**başka anlam yüklemek zinhar günahdır**" buyursun, bunlar Hoca'nın "**aşk**"ının "**derin**"inden korkunun ifadesidir. Esas "**zengin**" malı çok olan mıdır; yoksa manâsı çok olan, yani "**aşkı tarifsiz**" olan mı?

Tekke gibi "**kötülük**" yuvalarının kapatılması, İttihatçı Cumhuriyet'in belki de "**milli birlik**" sağlamakta en başarılı olduğu "**devrim**". Baksanıza, "**millet, devlet, bayrak ve manâ**" tek-tekkeleri ne güzel anlaşıyorlar "**tekke-zaviye veya cemaat**" meselesinde!

"**Laikçi İttihatçılar**"ın kurduğu Diyanet'ten şikâyetçi olan "**İslamcı İttihatçı**" sesi duyan var mı?

Bu sessizlik karşısında bize yine Hoca Rakım seslensin:

Müheyyâ oldu meclis sâkiya peymâneler dönsün
Bu bezmi ruh bahşın şevkine mestâneler dönsün
Tamam oldu meclis ey sakiler kadehler dönsün
Bu meclise ruh veren neşesiyle serhoşlar dönsün

Gel de Hoca'nın ardında saf tutma!

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Atatürk olmasa da!..

Talât Ulusoy 17.12.2013

Malum, aralık ayı Cumhuriyet'in "Devrimler" ayı! "Arkadaşlar, bizim inkılâbımızı, gerek ona önderlik etmekte, gerek onu feyizli ve verimli kılmakta, Atatürk, en anlatıcı bir surette temsil etmektedir. Kadınları hakkından mahrum edilmekle, yarı yarıya kötürüm bir hale gelen ulusumuzun üstünden bu baskıyı kaldırması, Atatürk'ün başlıca hizmetleri arasında sayılacaktır " (Sürekli alkışlar)... (Başbakan General İnönü, Malatya) "Sayılacaktır, say!" komutu ile o günden beri millet talimde!

Milli Şef bu sözlerle konuşmaya başlar da, "tayin" ile Meclis'e gelmiş "Tek Parti" mebusu aşağı kalır mı:

"Baylar senelerden beri hizmet ettiğimiz padişahlardan biz bu hakkı isteseydik Türk köylüsü, Türk kadını mebusluk hakkı isteseydi mükâfat olarak bizi ya ipe çekerti ya denize atardı." (İsmail Memet, Sivas)

İtalikler "Kadınlara seçme ve seçilme hakkı verilmesi" görüşmelerinin 5 Aralık 1934 tarihli Meclis tutanaklarından. Doğrudur, kadınlar üzerinde baskı vardır, özellikle Nezihe Muhiddin'in önderliğinde kurulan Kadınlar Halk Partisi'ne "izin" verilmemesi gibi, kadınlara uygulanmış baskılar vardır. Sivas milletvekilinin sözleri ise doğru değildir! Osmanlı'da kadın hakları Cumhuriyet'in 1925'ten sonrasında hiç olmadığı kadar özgürce tartışılmış, kimse de denize atılmamıştır.

"TEK ADAM" TÜM KADINLARA BEDEL

İttihatçı Cumhuriyet, Osmanlı'da verilmiş kadın mücadelesini "yok" sayar. Oysa; Elbis Geseratsyan'dan (1830-1910) Nezihe Muhiddin'e (1889- 1958), Hayganuş Markar'dan (1885-1966) Şukufe Nihal'e (1896-1973) Osmanlı kadın hareketinde öyle isimler; 'dan (Kovan,1845)Şukufezâr 'a (1886),Gitar 'dan (1869)Kadınlar Dünyası 'na (1913-1921) öyle kadın dergileri vardır ki çok dinli ve çok dilli Osmanlı'da, kadınlar haklarını almak için "Sultan"a muhtaç hissetmez kendini.

Az da olsa, erkekler de vardır bu mücadelede. Mesela Baha Tevfik (1881- 1914), daha 1908'de, İzmir'de çıkarmaya başladığı günlük "11 Temmuz " gazetesinde yayımlanan yazı dizisinde; "Feminizm; insanlığın iki cinsinin hakları arasında hiçbir farkın varlığını kabul etmediği gibi eğitim koşullarının da her ikisi için eşit olmasını ister " diye çok net bir ifade yer alır (10 Ağustos 1908). Oysa, Cumhuriyet kurucularının ağzında "feminizm" alay konusudur!

Cumhuriyet'in doksan yılda çözemediği "başörtüsü" meselesi de tartışılır Cumhuriyet'ten önce: "... Kadınların siyasi hakları (ndan...) söz edildiği zaman, çoğunlukla İslam kadınlarına özgü olan 'örtünme' konusu da karıştırılıyor. Pek çok noktaları akla uygun ve haklı olan kadınlık davası daha ilk aşamasında dini ve hissi bir anlama dayanıp kalıyor, bir türlü ... ilerleyemiyor..." teşhisi konulur, 1 Eylül 1922 tarihli "Hanım" dergisi son

sayfasında Rauf Ahmet imzalı "Musahebe" (Sohbet) başlıklı yazıda.

21 Haziran 1927'de Meclis'te Hakkı Tarık (Us) Bey kadınların seçme ve seçilme hakkından yana olduğunu söyleyince, Recep (Peker) Bey'in "Kadınlar Türk vataniyle bu denli ilgili iseler önce askerlik yapsınlar " diye bu öneriye karşı çıkışı "modern" İttihatçı zihniyeti resmediyor.

"... Güzellik kraliçesi seçilen Naşide hanımın Sarıyer ilkokul öğretmeni olduğu anlaşıldığından Maarif bakanlığı kraliçe hakkında soruşturma yapılmasını bildirdi..." Bu hareket "bakanlığa göre meslek onuruna aykırı olduğundan kendisi meslekten çıkarılacaktır. Bu konuda maarif vekili Esat (Sagay) bey şu açıklamada bulunmuştur: Memleket çocuklarının tahsil ve terbiyelerini ellerine bıraktığımız..." Naşide öğretmenin "öğretmenlikten uzaklaştırılması da pek doğaldır." (Yeni Asır, 21 Ocak 1931) Bu satırlar da "modern" İttihatçı zihniyeti resmediyor.

Diyelim ki "tek parti" ile yönetildiği yıllarda Almanya kadınlara "milletvekili seçme ve seçilme" hakkını "verdi", bugün Alman kadınları o günü kutlar mıydı? Benim bildiğim, "seçme-seçilme hakkı" demokrasiler için geçerli bir kavram. İki dereceli seçimlerde, "Tek Parti"nin "tek liste"sinde, "Tek Adam"ın belirlediği isimleri "işaretlemek" suretiyle "seçimcilik" oynamak bir "kazanım" olarak kabul edilemez.

CUMHURİYET VAR, DEMOKRATİK CUMHURİYET VAR

Yeni Asır gazetesi 1933'te kadınlarla röportajlar yapar ve sorar: Cumhuriyet nasıl sevilir? Handan Sermet "Soru açık değil " diye tepki gösterir, "Nasıl bir Cumhuriyet sevilir " biçiminde olmalıdır ona göre soru, ve devam eder: "... Milyonlarca halkın içinde onlara, memleket için yararlı bir fikir verebilecek bir tek insanın ortaya çıkma olasılığı var oldukça bunu gereksiz bulmamak memleket için daima hayırlıdır... Okuyucular feministlik ediyor, demesinler diye, en çok ısrar edeceğim düşüncemi en sonraya bıraktım... Aydın bir kadının milletin kürsüsünde söyleyeceği bir söz, bir düşünce kendisi derecesinde, kendisinden daha az tahsil ve terbiye görmüş bir erkeğinkinden daha mı az yararlıdır memleket için? " (22-28 Şubat) Görüldüğü gibi bu memlekette o zamanlar "Tek Parti" diktasına boyun eğmeyen, "Tek Adam lutfu"na muhtaç olmayan, önce "demokrasi" diyebilen kadınlar vardır.

O günler hatırlansa, görülür daha neler vardır. Mesela, 15 Ekim günlü Yeni Asır 'da manşet şöyledir: "Hu Çekerken Yakalanan Yobazlar" ve altında "Kadınlı Erkekli Bektaşî Ayini Yapanları Zabıta Ele Geçirdi".

Diktatörlüğü ile açıkça yüzleşemeyen bir toplumun kaderidir bu; bir asır geçse de "kadın-erkekli" ayinler ile "kızlı-oğlanlı" evler arasında gider gelir.

ulusoytalat@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Cumhuriyet dindir, imandır, yolsuzluktur!

Öncelikle, “maddi çıkar” için yapılan hukuksuz işlere denir “yolsuzluk”. Bir görev ve yetkiyi kötüye kullanmak da yolsuzluk kapsamına girer. Yani bir yönetimin hukuk dışına çıkması yolsuzluktur. Yüz yıllık İttihatçılık tarihiyle sabittir ki, bu topraklar her çeşidinden “yolsuzluk” zengindir. “Dersim” katliamı ve devlet adına “faili meçhul” cinayetleri hatırlayın.

1930-2013. Koskoca seksen üç yıl geçmiş. “Menemen Olayı”, üzerindeki çok sayıda “hukuksuz” ve karanlık noktaya rağmen “resmen” aydınlatılmış değil. Ama hâlâ kimi devlet kurumları bu “karanlık” olayın yıldönümünde “resmen” bildiri yayınlıyor, anma törenleri yapıyor. Devlet, Menemen hükümet binasının olduğu meydana, jandarmasının gözü önünde geçen bu olayın bütün belgelerini kamuya açarak aydınlanmasına yardımcı olmak zorundadır.

“Atatürk devrimleri” sayesinde yazılı ve sözlü yollardan tarih aktarımını kesintiye uğratan İttihatçılar, yıllardır okullarda taze beyinlere tarih diye kendi “zihniyet”ini yüklüyor. “Nefret körükleme”de kullanılan “kör testereli yobaz” figürü bunların en başında gelir. Her tür vesayet bu zihniyetten beslendi, besleniyor.

Genelkurmay “Kubilay Olayı” hakkında elindeki belgelerden bir kısmını sitesine koymuş. Bunlardan 23 Aralık 1930 tarihli Keşif Zabıt Varakası, “kör testere” efsanesinin tersini yazıyor. O satırları buraya almayı yüreğim kaldırmadı. Merak eden “Genel Kurmay ATASE Arşivi; D1, F1-1” belgesini okusun.

Etkileri böyle büyük bir toplumsal olaya dair tarihî belgelerin Genelkurmay arşivinde ne işi var sorusu şimdilik bir kenarda dursun ve on üç sayfa hâlinde siteye konulan belgelerden bazılarına mercek turalım.

İDAMLIKLARIN “ÖRGÜTSEL” İLİŞKİLERİNİN KANITI

“Mektuplarını aldım. Duygulandım. Cenabı Hak yakın bir zaman için şu ayrılık durumunu kavuşmaya döndürsün. Amin. Eşiniz hanıma ailecek selam yollarım. Pek kuvvetli olan bağlılığı teşekkürle değer. Kısakansanız hakkınız vardır. Anlam bakımından beraber olduğu gibi maddeten (dört kelime okunamadı) hazretlerine istirham eylerim. Efradı ailemiz kendilerine selam ediyorlar. Oğlum Ali (okunamadı) dahi mahsusen selam ve ihtiram ederler. Selamlarını yazmış olduğunuz efendilere selamlarımızın bildirilmesi rica olunur. Sarıyer’de kaymakamlık açılıyormuş. Müftülüğü için İbrahim Efendi vasıtalarına ve sevenlerimize müracaat etmektedir. Mevlam nasip ederse inşallah yakın zamanda gelir ve (okunamadı) makama oturursunuz. Baki esselamünaleyküm.” (Genel Kurmay ATASE Arşivi; D4, F3-12)

Menemen’de idama mahkûm edilen seksen dört yaşındaki Nakşibendî şeyhi Esat Efendi’nin, eski harflerle yazdığı dört mektuptan birinde yazılı yukarıdaki sadeleştirilmiş italikler. Diğer üç mektubun bundan hiç farkı yok. Bu mektuplar Esat Efendi’nin Manisa Askerî Hastanesi imamlığından emekli İbrahim Efendi’yle olan ilişkisine kanıt olarak konulmuş siteye! Esat Efendi ile İbrahim Hoca sözde “derviş” Mehmet ve altı kişilik avanesini bu cinayete azmettiren olarak yargılanmıştı. Mektuplar “eski yazı”, keşke “Latin harfi”ne aktarılmış hâlî de konulsaydı siteye!

SEN MİSİN ŞEYH’E BAĞLANAN

“İlk tarikata intisabım on iki sene evveldir. Nakşibendidir. Şeyhim İsmail Necati idi. Babiali’de oturuyordu, tekkesi vardı. Ölmüştü. Ondan bir sene sonra tahminen o zaman Çapa’da tekkesi bulunan Şeyh Esat Ef. nin zikrine gittim ve ona bağlandım. Yani kendisi hocam oldu.” (Genel Kurmay ATASE Arşivi; D1, F2-272)

“Harf Devrimi” yapıldığı için, Esat Efendi de, İbrahim Hoca da yeni yazıyı okuyamıyor. İfadelerini polis amiri onların adına okuyup (!), mühür bastırıyor. O “mühür”ün sonu “idam”dır. Hukukta bunun yeri var mı?

Sitedeki “Nakşibendî tarikatı mensupları” (D4, F1-55) belgesine göre yargılananlar arasında bir de Kadın Efendi var ve şöyle tanıtılıyor: “Vahdettin’in boşadığı eşlerinden Fener Yolu’nda Mazhar Osman beyin köşkü civarında oturan Darendeli Mevlut isimli birinin halen nikahında.” Doğrusu bunu hiç duymamışım!

Menemen Olayı ile ilgili, İzmir’den Urfa’ya, Arhavi’den Niğde’ye 2.200 kişi tutuklanır ve 33 Kürt yurttaşı kurşuna dizdiren ünlü general Mustafa Muğlalı, başkanı olduğu Divanı Harp’te 606 kişiyi yargılar ve elebaşı “derviş” Mehmet’in yanısıra 36 kişiyi idama mahkûm eder, 27 kişi asılır. Van’da kışlaya adı verilirken Menemen’deki hizmetleri de düşünülmüş müydü acaba Muğlalı’nın?

Menemenli Yahudi Hayimoğlu Jozef de “irtica destekçisi” diye asılanlardandır!

TEK PARTİ’YE EŞ KOŞULMAZ

“Atatürk’ün rejime muhalefeti açığa çıkararak kontrol edebilmek” ve “muhalefet fikri taşımak gibi cüretleri kökünden söküp atmak” (Taner Timur’dan aktaran Eşref Turan, Türkiye’de Yerel Seçimler, s.38) için kurdurduğu Serbest Cumhuriyet Fırkası’nın (SCF), Menemen’de belediye seçimlerini Atatürk’ün partisini ikiye katlayarak kazanmasından bir ay sonra patlak verir “Menemen Olayı”.

“Cumhuriyet, inkılap baştan başa bir dindir, bir imandır. Bu dinin, bu imanın bir kitabı olacaktı, bir ibadeti olacaktı, dahileri olacaktı, müminleri olacaktı. Cumhuriyetin erdemlerini, düşüncelerini insanlar arasında geceli gündüzlü çalışarak herkese (okunamadı) bildirecek, bu cahil insanları yürütecek adamlar olacaktı. İşte bu alandaki görevlerimizi yerine getirmedik. Bu alanda sorumluluğumuz vardır.”

Konuşan, SCF’nin ikinci adamı Ahmet Ağaoğlu. Kubilay’ın “din” uğruna “şehit” olduğu Menemen Olayı ardından, 1 Ocak 1931’de Meclis’in “gizli oturum”unda yaptığı konuşma sırasında söyler bunları.

İttihatçı “Tek Adam”a tapan ibretlik bir “muhalefet!” Hepimiz “İttihat ve Terakki”nin askerleriyiz!

ulusoytalat@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hem mimar değil, hem de Ermeni

Talât Ulusoy 04.01.2014

Sevan Nişanyan, “kaçak inşaat” yaptığı için hapse girdi. Girer tabii, bu memlekette “**hukuk**” var, “**demokrasi**” var, hepsinden önemlisi eşitler arasında “**eşitlik**” var.

Ermeni mallarının üstüne konup “**yolunu bulmuş**” **Tal’ât Paşacıların**, “**yolsuzluk**”la suçlanan şehzadeyi kadı huzurundan kaçırmış **Enver Paşacıların** “**milleti hâkime**” geleneği, haklı olarak böyle haddini bilmezlere tahammül edemezdi.

SANA NE?

Sevan Nişanyan’ın ilk suçu değil bu, dosyası hayli kalabalık.

Birincisi, İttihatçı Cumhuriyet’e “**Yanlı Cumhuriyet**” demişti. İttihatçı Cumhuriyet’in “**neresi doğru**” diye soran olmuş muydu size Sayın Nişanyan?

İkincisi; yer adlarının yedi sülalesi, kavramların dibi bucağı, kelimelerin kökü kökeni üstüne “**kelimebaz**”lık yapmak size mi kalmıştı? Türkçeyi “**Öz Türkçe**”cilerden, “**Öz Türk**”lerden ve “**İslam-Türk**”lerden iyi bilmeye hakkınız yok! Daha sayayım mı?

Korkarım hapse girmenize neden olan hatanın hâlâ farkında değilsiniz! Kâgir yapılar yaptınız? Keşke kerpiçten yapsaydınız! Hafifletici sebepten sayılırdı belki, bunlar da başınıza gelmezdi.

İşlediğiniz onca “**kaçak inşaat**” suçları; suç ortaklarınızla beraber kurduğunuz **Matematik Köyü, Tiyatro Medresesi, Felsefe Okulu** yetmedi, ah ki ah, üstelik bir de taş kule!..

Böyle sağlam yapılar yapmanın, hisar gibi bir kule dikmenin “**devleti yıkmaya teşebbüs**” sayılacağını düşünmediniz mi? Altı yüz yıllık Osmanlı saltanatının beş yüz elli yılında Müslüman olmayanların “**taş yapı**” sahibi olmaları zinhar yasaktı, bunu bilmiyor olamazsınız. Kod numaranızın “**3**” (yazıyla **üç**) olduğunu unuttunuz sanırım.

Tam da Türkiye “**imar**” ve akçeli yolsuzluklarla birlikte yaşama konusunda önemli bir “**eşik**” aşarken “**hâkim millet**”i zora soktunuz. Tarihî ve doğal sit alanlarına “**gökdelen**” konduran ağalar bile yolsuzluktan “**dışarı**”da gezerken, siz köylük yerde “**60 metrekare**” için “**içeri**”ye düştünüz. Kusura bakmayın ama siz “**yolsuzluk**” yapmayı da bilmiyorsunuz. Yok muydu allahaşkına işinizi kolaylaştıracak bir adamınız partiden, bakanlıktan, belediyeden?

KALEM VAR, KALEM VAR

Anlaşıldı, bir yapıyı tasarlamak ve yapmak sizde “**irsi**” bir hastalık. Üç kurusunuz da mı yoktu işi kitabına uyduracak? Bulamadınız mı bir “**imzacı**” diplomalı?

“**İrsi hastalık**” dediğim için bağışlayın. Allah herkese böyle dert versin, derman vermesin. Çok insan vardır ki, hâlâ vazgeçmek istemez bu “**illet**”ten, bilirim. Naturası dürter onu. Kırk kere yapma deseler de, kırk birinci garantidir. Eli “**kalem**” tutar yazar; eli “**kalem**” tutar ahşabı oyar; eli “**kalem**” tutar, hem çizer, hem taş oyar, hem de taş taş üstüne koyar. Onlara “**diploma**” gerekmez.

Sevan Nişanyan gibi, yıllardır taş, ağaca can veren Ermeni millettten çoğu insan “**doğal**” olarak bu “**mimarlık suçu**”na meyyal gelir dünyaya: İlla taş can verecekler, illa ağacı dillendirecekler. Koskoca Osmanlı tarihindeki övünülesi eserlerin çoğunun **Sinan** gibi, **Balyan** sülalesi gibi “**çekirdek mimar**” Ermeni ustaların adıyla anılması buna delildir.

TEMEL İÇGÜDÜ

İnsanın temel içgüdüleri sıralanırken beslenme güdüsü ilk sıraya oturtulur da, barınma güdüsü her geçen gün daha arkalara itilir. Akli, eli, ağız ve cümle organlarıyla beslenme eyleminin bütünüyle hâlâ içindedir insan. Neyi ekip biçeceğini, neyi yetiştireceğini düşünür, yetiştirir, toplar, pişirir ve yer. Buna engel yoktur. Ama iş barınmaya, bir mekân tasarlamaya ve kurmaya gelince insana "**dur**" derler; "**diploma**" var mı, "**izin belgesi**" nerede diye bakarlar. Niye önce bunlara bakarlar da, tasarlanan ya da yapılanın nasıl olduğuna bakmazlar? Yabancılaşmanın mekâna yansıyan yüzü mü bu?

Bu ülkede orduye bahçelerine, bakanlık arazilerine yaptırılacak yapılar için "**izin belgesi**" aranmaz, projesi denetlenmez. Diplomalı mimar mühendislerin yarı resmî meslek kuruluşları bunlara ses çıkarmaz, sadece "**sivil**"leri denetlemekle yetinir. Sevan Nişanyan'ın "**kanuni**" ve fakat "**haksız**" mahkûmiyeti bu konuların demokratikleşme açısından tartışılmasına umarım bir zemin oluşturur.

Sevan Nişanyan sayesinde "**diploma tekelliliği**" ve bir ifade özgürlüğü olarak "**mimarlık doğal hak**"tır tartışması yapılabilir toplumda. Merkezî sistemli giriş sınavlarının azizliğine uğrayıp "**zorla mimar**" yapılan "**zoraki mimar**"lara tanınan sınırsız "**tasarlama**" yetkisi ile yaratılan "**çirkinlik**" tartışılır belki!

"Burakınız yapsınlar, bırakınız geçsinler" değil burada muradım. Çünkü bu "**serbestiyet**" şehir dediğimiz "**keşmekeş mekân**"ı daha da yaşanmaz kılar. En az "**kentsel dönüşüm vandallığı**"na tanınan "**özgürlük**" kadar; diploma ve ruhsat zincirinden, imar planı komedisi ve tekdüze çirkinlikler kaynağı "**imar yönetmeliği diktatörlüğü**"nden kurtulmuş bir "**ifade özgürlüğü**", bir "**deneysel mimarlık**" alanı ve koşulları tanımlansın istiyorum.. İster avangart, ister muhafazakâr bir mimari anlayışta olsun, Allah vergisi "**mimar**" olan insanın duygu ve düşüncesini bir nebze ifade özgürlüğü olsun istiyorum. Sevan Nişanyan gibi "**dil-i mimar**" olanların "**ödül**"ü hapisane olmasın diyorum.

Ödül demişken, izni olursa eğer Sevan Nişanyan'ı "**Ağa Han Mimarlık Ödülleri**" jürisine önermek istiyorum. Çünkü bu ödüllendirmede "**mimar**" mı diye diploma sorulmuyor, ruhsat aranmıyor, sadece esere bakıyorlar.

Muğla Akyaka'da yaptığı ahşap evlerden ötürü 1983'te rahmetli komünist **Nail Çakırhan**'a verildiğinde bu ödül, "**mimar**" değil diye ayağa kalkmıştı resmî ve yarı resmî kuruluşlar. İnşallah adaylığınız gerçekleşir ve ödül size verilir.

O zaman da, "**Hem mimar değil, hem de Ermeni**" diye ayaklanırlar mı dersiniz?

ulusoytalat@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Evren geleceğine Enver gelsin!

Talât Ulusoy 21.01.2014

Yeniden "**İstiklâl Harbi**" ilân edildi. Seferberlik kapıda! Tarihimizde hiç yenilgi olmadığına göre, mutlak zaferden sonra belki bir yeni öndere ve bir yeni tek partiye kavuşulur, kim bilir!

Yüz yıldır memleketin başına örülen bunalım çoraplarının ipliği hiç bu kadar pazara düşmemişti. Hangi ucundan çeksen makara boşalıyor. "**Modern- kanat İttihatçı**"lar geçmiş bunalımlarını kalpaklı bayrak ve **Onuncu Yıl Marşı** ile aşmaya çalışmıştı. "**Muhafazakâr- kanat İttihatçı**"lar bunalımı **Çanakkale Destanı** ve

kalpaksız bayraklarla aşmaya çalışıyor. Hem yaşanan bunalımı aşmak, hem de yaklaşan **"2015- Soykırım"** badiresini atlabilmek için modern- muhafazakâr işbirliği gerekiyor. Ayrıca Cumhuriyet'in yüzüncü yılını **"milli birlik"** hâlinde karşılamak ve ortak **"Yüzüncü Yıl Marşı"** ismarlama işi vakitlice gündeme alınmalı.

ŞEYTAN ALDI GÖTÜRDÜ

"Hırsızlık suçtur."

Şanlı tarih şahittir ki, yüz yıllık siyasi geçmiş tamamıyla bunun tersini söyler: **"Hırsızlık** eğer **milli** değilse **suçtur."** Her suçüstünden sonra aynı sözler gelir: Kendim için yaptırısam namerdim! Millet menfaati için yaptım!..

"Hırsızlar yakalanır ve yargılanırlar."

Şanlı tarih şahittir ki, hırsızın **"yakasına yapışmak"** gibi en sert yaptırımlar uygulanır, sonuçta **"yaka elinizde kalır"** ve hırsız **"yakayı sıyrır!"** Çünkü:

"Hırsız eğer bizden değilse yakalanır ve yargılanır."

Bizden olan hırsız veya katil **"yanlışlıkla"** yakalandıysa **"bayrak önünde birlikte fotoğraf"** bile çektilir. Bazen hapishaneden çıkarılır veya az ceza ile sıyrılması için **"hukuk"** işletilir. Hatta katil ve hırsızdan **"kahraman"** bile yaratılır. Zamanla yaptıkları **"lânet"**lik işler **"hasret"** ile anılır. Hatta, Tal'ât Paşa gibi hürriyetlere son veren biri, 1943'te Nazilerden alınıp İstanbul'da **"Hürriyeti Ebediye"** (Sonsuz Özgürlük!!!) tepesine taşınır. **"Ganimet"** geleneğini sürdüren ve Hristiyan milletin malını **"gasp"** eden resmî ve sivil **"İttihatçı çeteci"**lerin adları; üniversite, havaalanı, stadyum, park ve sokaklara verilir. Resmî olarak **"Suçu ve suçluyu övmek"** bir İttihatçı gelenek ve güç gösterisidir!

"Milli menfaat, hukuktan ve ahlâktan üstündür!"

Bir kamuoyu yoklaması yapılsa ve bu cümle sorulsa sonuç ne çıkar sizce? **"Mevzubahis olan vatansa gerisi teferruattır!"** İttihatçı ilkesi gereği **"milli menfaat üstündür"** sonucu çıkar hiç kuşkunuz olmasın. Bu hâl herkesçe bilindiği hâlde **"hukukun üstünlüğü"** ve **"yargının bağımsızlığı ve tarafsızlığı"** nutukları atılır. Yüz yılın başından sonuna yaşanan, yüce **"devlet yargısı"** eliyle dayatılan **"üstünlerin hukuku"**dur, vesselâm.

YA İSTİKLÂL YA ÖLÜM!

İttihatçılar **"İstiklâl"** mücadelesine doymaz; 1915, 1922, 1934, 1955 başta olmak üzere Müslüman olmayanlara karşı verilmiş pek çok **"İstiklâl"** mücadelesi sayılabilir. Şimdi de 2014 İstiklâl Harbi gündemde. Cumhuriyeti **"kurucu parti"** ile **"ortakçı parti"** anlaşılırsa bu da olur. Anayasa değişikliği yapılır ve **"İstiklâl Mahkemesi"**nin önü açılır belki.

"Edirne'ye Enver geleceğine Bulgar gelsin!"

Bu bir **"dokundurma"**, bir dolaylı söz. Enver'in kötülükleri **"düşman"**dan gelebilecek kötülükten de büyüktür, demeye getiriyor. Müslüman'ın İttihatçısı Hristiyan Bulgar'ın komitacısından da kötüdür demeye getiriyor. Ama burnundan kıl aldırılmaz **"İttihatçı zihniyet"** sahibi bu sözü kaldıramıyor. Onunki; **"İslam'ın en kötüsü bile Hristiyan'ın evliyasından iyidir"** zihniyeti. İlkesel olarak darbelere karşı olmak değil onunki, bazı darbeciler sevinebilir de! Evren'in **"kumpas"** sonucu **"diktatör"** olarak yargılandığını düşünebilen **"zihniyet"** sahibi, elbette Enver'i de **"kahraman"** olarak görür.

YÜZ YILLIK YALNIZLIK

Suçlu ancak güçlü ise **"inkâr"** para eder. Milli suçlarda güçlü olmak için **"milli birlik"** şarttır. Milli birlik hâli ve **"biz"** öznesiyle akan sular durur. **"Biz Türkler"** ya da **"biz Müslümanlar"** ifadesi bütün milleti suça ortak etmenin en kestirme yoludur. Eşine, dostuna bile bu kadar sınırsız **"kefil"** olamayanlar, Enver ile Tal'ât'ın zulmüne **"biz"** ile ortak oluverir. Ya da, hukuk sürecinin sonuçlanmasıyla belli olacak bir **"yolsuzluk"** suçlaması **"bizim taraf"**a yöneltiliyorsa yargı baştan verilir: **Biz öyle şey yapmayız!** Burada **"biz"** iyileri, **"onlar"** kötülerini **tarif eder**.

İttihatçı zihniyet **"kuvvetler birliği"**ne inanır. Mecburi demokrasi hizmetinde üç kuvvet sayılır: Yürütme, Yasama ve Yargı. Eksiktir. Yüz yıllık İttihatçılığın asla vazgeçemediği bir dördüncü kuvvet vardır: **"Silahlı kuvvet!"** Esas kuvvet budur. Silahlı kuvveti **"kuvvet"**ten saymamak ya nezaketten, ya cehaletten ya da korkaklıktandır.

Muhalefet, bütçe görüşmeleri sırasında **"Sayıştay"** raporlarını ısrarla gündeme getirdi, iktidarı sıkıştırdı! Bravo. Ama ne iktidar ne de muhalefet, galiba nezaket gereği, Askerî Sayıştay ve askerî harcamalar konusuna girdiler! Hatta kendini **"milletin iradesi"** olarak tarif eden iktidar, muhalefetin dediğine geldi ve **"kumpas"** kuruldu diye **"çete"**leri aklamaya soyundu. İktidar ve muhalefetin sözde değil özde, yani İttihatçı zihniyette birliğinin resmidir bu.

2010 Referandumu bağımsız yargı yönünde bir kapıyı aralamıştı. O gün **"evet"** diyen AKP **"HSYK arızalandı"** gerekçesiyle bugün **"hayır"** diyor; o gün **"hayır"** diyen CHP kronik arızası nedeniyle bugün **"evet"** diyor. İttihatçı zihniyette **"ilke"** olmaz, **"menfaat"** olur ve o da her daim **"milli menfaat"**tir.

Menfaat icabı yarın iktidar ile muhalefet kol kola girip **"yetmez ama evet"** diyenlere **"beddua"**ya girişirlerse, şaşırmayın!

ulusoytalat@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Onbeşler', faili meçhul mü

Talât Ulusoy 28.01.2014

Türkiye adalet arıyor. Kayıp önce kaybedilen yerlerde aranır. Meselâ Hristiyan millete yapılanlar, meselâ komünistlere yapılanlar, Kürtlere yapılanlar sorgulanarak aranmalı önce adalet.

Bir arama sorusu: **Türkiye Komünist Fırkası** (TKF, 1920) kurucularını, **Mustafa Suphi** ve yoldaşlarını kim öldürttü? Doksan üç yıldır bu **"kurucu faili meçhul"**(!) *resmen* aydınlatılmadı. **"Burjuvazi öldürttü"** mü dediniz? Kemalizm üstüne tünemiş **"sol"** papağanların böyle **"bilimsel"** yanıtları suçluyu saklamaktan başka bir anlam ifade etmez.

KANLI KIZIL KARADENİZ

Mustafa Suphi ve yoldaşları Bakü'de TKF'yi kurduktan (10 Eylül 1920) sonra Ankara'ya doğru yola çıktılar. 28 Aralık'ta geldikleri ve "iyi" karşılandıkları Kars'ta bekletildiler. 29 Aralık'ta M. Kemal, K. Karabekir'e çektiği telgrafta Ankara'da "**komünist cereyanlar**" istemediğini bildirdi (**Ayşe Hür, Öteki Tarih II**, s.110) Bunun üzerine Erzurum ve Trabzon'da bazı "**ön hazırlık**"lar yapıldıktan sonra yola çıkmalarına izin verildi. 28 Ocak'ta Trabzon'a vardıklarında, "**Tellallar, Trabzon Muhafaza-i Hukuk-u Milliye Cemiyeti Başkanı ve eski Teşkilat-ı Mahsusacı Barutçuzade Ahmet Bey'in oğlu Faik Bey'in** (1939'da beş dönem sürecek CHP milletvekilliği ile ödüllendirilir TU) **gazetesi İstikbal'in kışkırtıcı yayınları**" (age., s.113) ile "**doldurulmuş**" İttihatçı eşkiya güruhu zorla dükkânları kapattırır ve "**kapatmayanlar ise polis ve inzibat memurları tarafından kapatmaya zorlanarak**" (age., s.113) M. Suphi ve yoldaşlarının üstüne sürülür. Başlarında kayıkçılar kâhyası **Yahya Kaptan** olan İttihatçı eşkiyalar M. Suphi ve yoldaşlarını bir motora bindirir ve açıklarda katleder. İttihatçıların bu kara lekesi "**Onbeşlerin katli**" olarak tarihe geçer.

Bu sırada İstanbul'da, İzmir'de, Bursa'da Halk İştirakiyun Fırkası, Osmanlı Sosyalist Fırkası gibi partiler ve Anadolu'nun çok çeşitli yerlerinde hatta Meclis'te kendine **sosyalistim, komünistim, "Bolşevik"**im diyen insanlar vardır. Bir yandan Bolşevik Rusya Ankara'ya yardım etmekte, öte yandan Ankara İngiltere ile "**flört**" etmektedir!

ZURNANIN ZIRT DEDIĞİ YER

M. Suphi ve yoldaşları daha Trabzon yollarında iken Meclis'te onlar hakkında gizli görüşme açılır (Bkz. Büyük Millet Meclisi 136 nolu toplantı **Gizli Oturum Tutanakları**). Yeni alfabeye aktarılmış olan bu tutanaklarda **önemli "boşluk"**lar var. Oysa tutanakların Osmanlıca asıllarının ve eklerinin de (telgraf, mektup, vs.) yayımlanması gerekir. Kimbilir belki "**okunamayan**" yerlerden bir "**ses**" çıkaran çıkabilir!

Gizli Oturumu açan **Mustafa Kemal**'dir. Erzurum **Müdafa-i Hukuk Cemiyeti**'nden (siz isim değiştirmiş **İttihat Terakki** olarak anlayın) gelen telgrafı okutur ve sonra der ki:

"Mustafa Suphi başkanlığında bir heyetin memlekete gelmek isteğinde bulunduklarından,.. Bunu haber alan Erzurumlular böyle bir adamın memleket dâhiline girmesinden son derece heyecanlanmışlar ve memlekete sokulmaması için girişimlerde bulundular. Resmî makamlara başvurdular. Bu adam memleketimize girerse parçalarız..." Bu çok önemli telgraf sözü edilen tutanak eklerinde yoktur!

AKILLICA BİR İŞ!

M. Kemal devam eder: **"...Mustafa Suphi'yi herkesten önce doğuda ... ortaya çıkaran Kâzım Karabekir Paşa'dır. Bu adamın memlekete girmesinin zararlı olacağını anlayan Kâzım Karabekir Paşa'dır ve bunun memleket dışına kovulması gerekeceğini bilen de Kâzım Karabekir Paşa'dır. Bunun planını da yapan Kâzım Karabekir Paşa'dır. Yoksa Erzurum'da valiliğimiz değildir. Biz değiliz efendiler. Akıllıca bir biçimde yapmış olduğu, planı, herkesten önce gerekenleri harekete geçiren Kâzım Karabekir Paşa'dır ... Her şeyden öce kuvvetli bir önlem alan Kâzım Karabekir Paşa'dır. Ben açıklıyorum. Çünkü belgeler vardır. Şuradan buradan bu meseleyi ifade eden telgraflarını getireyim okuyayım..."** Bu çok önemli telgraf da tutanak ve eklerinde yoktur!

Bu “**karanlık**” olayın her evresi yıllardır tüm ayrıntılarıyla “**gayrı resmî**” olarak kulaktan kulağa aktarılır: **Kâhya Yahya** çetesi “**Onbeşler**”i öldürür. 16 Mart 1921’de “*Mustafa Kemal Yahya Kâhya’yı ‘Vatanperverâne hissiyat ve temennilerinize teşekkür ederim’ şeklinde kısa bir telgraf*”la (A.Hür, *Öteki Tarih II*, s.116) kutlar. **Kâhya Yahya** ve avenesi kısa süre sonra Muhafız Taburu Komutanı İsmail Hakkı Bey ve Mustafa Kemal’in fedaisi **Topal Osman**’ın adamları tarafından ortadan kaldırılır (3 Temmuz 1922). Trabzon mebusu **Ali Şükrü Bey** cinayetler zincirini aydınlatmaya kalkınca Topal Osman tarafından öldürülür ve araştırmaları yok edilir (27 Mart 1923). Topal Osman M. Kemal’le anlaşmazlığa düşer. Giriştiği çatışmada yaralı ele geçirildiği halde “**kafası kesilerek**” gömülür (2 Nisan 1923). Bu olay ertesinde “... *Mustafa Kemal, bu konuda suskunluğunu korumuş, Topal Osman’dan ‘suçlu’ diye değil ‘zanlı’ diye bahsetmişti*”r (A.Hür, *age.*, 284). Vatanperverâne geçmişinin yüzü suyu hürmetine elbet.

“**Davâ**” arkadaşı M. Kemal ile yolları ayrıldıktan sonra uzun “**yasaklı yıllar**”ın ardından yayımlanabilen anılarında **Kâzım Karabekir**’in, “**On beşlerin katli**” ile ilgili olarak “*Hayatımla, namusumla oynadılar*” (A.Hür, *age.*, s.117) dediği görülecektir.

Bu ilk “**faili meçhul**”lerin altında İttihatçı Cumhuriyet’in “**kurucu şifre**”leri ve günümüze uzanan yol haritası yatar. “**Bu meseleyi ifade eden telgraflar**” ve askerî ya da sivil arşivlerde gizlenen bütün belgeler her seferinde “**cennet**” diye yola çıkıp “**cehennem**”e yönelen yolların taşlarıdır.

ulusoytalat@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)